

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2012

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Η ΧΑΡΑΥΓΗ
THE DAWN (GREEK)
EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY 07073 — U.S.A.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ 49ον - ΜΑΡΤΙΟΥ-ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΗ.....	2
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ..10...	41
ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.....	28
ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.....	53

---000---

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΕΛΕΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

THE DAWN (GREEK)

EAST RUTHERFORD, NEW JERSEY - U.S.A.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΗ

" Καὶ θέλει ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δά-
κρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν-τῶν ἀνθ-
ρώπων- καὶ ὁ θάνατος δὲν θέλει ὑπάρχει
πλέον." ΑΠΟΚ. κα:4.

" Καὶ ὁ θά-
νατος καὶ ὁ
ᾠδης ἐρρίφθη-
σαν εἰς τὴν
λίμνην τοῦ πυρὸς
οὗτος εἶναι ὁ
δεύτερος θάνατος
ΑΠΟΚ. κ:14.

" Διότι πρέπει
νὰ βασιλεύσῃ-ὁ
Χριστὸς- ἕως οὗ
θέσῃ πάντα τοὺς
ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς
πόδας αὐτοῦ, ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ
θάνατος." Α. ΚΟΡΙΝΘ. ιε:25,26.

ΛΑΝΩΤΕΡΩ ἐδάφια εἶναι ἀγαθαὶ καὶ χαρμόσυναι ἀγγελίαι. Ἡδὴ ἀ-
ξιοῦται ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἐπισ-
τῆμης ὅτι εὕρσκεται ἐπὶ τὰ ἴχ-
νη τῆς αἰτίας ἣτις ἐπιφέρει τὸ
γῆρας καὶ τὸν θάνατον, καὶ ἴσως τελι-
κῶς-ἐλπίζουν- δυνηθοῦν νὰ ἀντιστρέψουν τὴν
πορείαν ταύτην.

"Ἀρθρον τι εἰς τὴν Ἐφημερίδα THE VAN-
COUVER PROVINCE τοῦ Κανάδα, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ
ἀρθρογράφος ἔρωτᾷ,

" Διερωτώμεθα, οἱ Ἐπιστήμονες γνωρί-
ζουν μὲ τί οὗτοι παίζουσιν; Ἀναλογιζό-
μεθα πρῶτον μὲ καθαρὸν, ψυχρὸν, μαθη-
ματικὸν ὑπολογισμὸν περὶ τοῦ ζητήμα-
τος τούτου. Φαντασθῆτε κόσμον, κοι-
νωνίαν μὲ πλήθη ἀθανάτων ἀνθρώπων! Θὰ
εἶναι τρομερὸν μέρος διὰ νὰ ζῇ τις ἐ-
πὶ τῆς κοινωνίας ταύτης. Δὲν θὰ ὑπάρ-
ξῃ ἐκεῖ τελικῶς οὔτε μέρος οὔτε τρο-
φή δι' ὅλους."

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν
τίτλον, "ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΝΑ ΖΗΤΕ ΕΠΙ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ;"

Ἐξακολουθῶν τὰς ἀντιρρήσεις του διὰ
τοιαύτην μακροχρόνιον ζωὴν ὑπέμνησεν ὅτι
τοῦτο θὰ ἔθετεν ἐκτὸς ἐργασίας ὅλους τοὺς
νεκροπομποὺς καὶ νεκροπομπεῖα, ἐκτὸς τῶν ἱ-
ατρῶν Νοσοκομείων, Φαρμακείων κ.λ.π. τοιαῦ-
τα, ἐπὶ πλέον διετείνετο ὅτι ἡ ζωὴ θὰ ἦτο
ὀχληρὰ ἀνία καὶ τρομερὸν πρόβλημα. Τελειώ-

νων τὸ ἄρθρον του λέγει,

"Ἐὰν τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς σήμερον εἶναι σκληρὸν, τὸ πρόβλημα τῆς ἀτελευτήτου ζωῆς θὰ εἶναι τρομερὸν νὰ τὸ ἀναλογισθῇ τις. Πρέπει νὰ λάβῃ τις ἰδιαιτέρως κατὰ μέρος τοὺς Ἐπιστήμονας ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ νὰ τοὺς εἴπῃ κάτι πρὸς σωφρονισμὸν των."

Ἐντούτοις, παρ' ὅλον τὸν φόβον καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ἀρθρογράφου, τὸ γεγονὸς παραμένει, ὅτι, οὐδεὶς ὀρθῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος θέλει νὰ ἀποθάνῃ, καίτοι ζῇ ὑπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν— ἥτις εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἰδεώδης— δὲν εἶναι εὐχάριστος. Ἐφ' ὅσον ἡ διάνοια εἶναι ἐν τάξει, ἡ ζωὴ λογίζεται ὡς ὁ μέγιστος θησαυρὸς, καίτοι δυνατὸν νὰ ἀκολουθῇ διὰ διανοητικῶν δυσκολιῶν καὶ φυσικῶν παθημάτων.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἄτομα ἅτινα εἶναι ἐβδομήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίας, εἶναι ἀποφασισμένα καὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ ζήσουν μὲ τὴν ἰδίαν θέλησιν τὴν ὁποίαν εἶχον ὅτε ἦσαν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίας. Ὡστε, ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος μὲ ἀνθρώπους ἐπιθυμοῦντας καὶ ἀγωνιζομένους διὰ νὰ ζήσουν, καίτοι γνωρίζουν τὴν φυσικὴν πορείαν τῶν γεγονότων, ὅτι τελικῶς θὰ ἀποθάνουν.

Μ Α Κ Ρ Ο Ζ Ω Ι Α

Ἱστορικῶς, τὸ ζήτημα τῆς μακροζωίας εἶναι ἐνδιαφέρον, καὶ χρήζει σπουδῆς. Ἡ Βιβλικὴ ἔκθεσις ἥτις μᾶς φέρει εἰς τὸν πρὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ κόσμον, ἀποκαλύπτει ὅτι, τό-

τε δὲν ἦτο ἀσύνηθες δι' ἀνθρώπους νὰ ζοῦν
πολλὰς ἑκατονταετηρίδας. Ὁ Ἀδὰμ, ὁ πρῶτος
ἄνθρωπος, ὁ ἀπ' εὐθείας δημιουργηθεὶς παρὰ
τοῦ Θεοῦ, ἔζησεν 930 ἔτη. Ὁ Μαθουσάλας εἶ-
ναι ὁ πλέον ἡλικιωμένος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἱσ-
τορίᾳ, ζήσας 969 ἔτη. Μία αἰτία τῶν πρῶτων
τούτων μακροβίων ἀνθρώπων εἶναι ὅτι, γενεα-
λογικῶς οὗτοι ἦσαν πλησιέστερον τῆς ἀρχικῆς
πηγῆς τῆς τελειότητος τῆς ἀντιπροσωπευομένης
ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀδὰμ.

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΥΛΗ ΚΑΙ Η ΕΥΡΥΧΩΡΟΣ ΟΔΟΣ

Ἡ Ἀγία Γραφή παριστᾷ τὸ ἀνθρώπινον γέ-
νος ὡς βαδίζοντα "πλατείαν πύλην καὶ εὐρύ-
χωρον ὁδόν, ἣτις φέρει εἰς τὴν ἀπώλειαν,"
MATΘ. ζ:13,14, ὥστε εἶναι ἀναπόφευκτον ὅτι,
καθὼς αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ ἀπομακρύνονται
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀρχικῆς τελει-
ότητος τῶν προπατόρων, τὸ ὅριον τῆς ζωῆς ἐν
ἀναλογία ὀλιγοστεύει.

Μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν, τὸ ὅριον τῆς ζω-
ῆς ἡλαττώθη, καίτοι ὁ Νῶε, μεταφερθεὶς ἐκ
τοῦ πρό τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς τὸν μετὰ τοῦτον
κόσμον, ἔζησε 950 ἔτη. ΓΕΝ. θ:29. Ὁ Ἀβραὰμ,
ὀλίγας ἀκριβῶς γενεὰς μετέπειτα, ἀπέθανεν
ὅτε ἦτο 175 ἐτῶν ἡλικίας, γέρων. Ἀλλὰ ἀπὸ
τότε τοῦτο λογίζεται πολὺ μεγάλη ἡλικία, δι-
ότι ἡ ἔκθεσις δεικνύει ὅτι, ὁ Ἀβραὰμ ἀπέθα-
νεν "ἐν καλῷ γήρατι, γέρων, καὶ πλήρης ἡμε-
ρῶν." ΓΕΝ. κε:7,8. Ὁ Ἰσαὰκ ἀπέθανεν εἰς ἡλι-
κίαν 180 ἐτῶν, καὶ ὁ Ἰακώβ 147 ἐτῶν. ΓΕΝ.
λε: 28, μζ:28. ἑκατοντάδας δὲ ἔτη μετέπειτα
ὁ Μωϋσῆς ἀναφέρεται ὅτι ἔζησεν 120 ἔτη.
ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜ. λδ:7.

"Ἐκτοτε, ἡ ζωὴ ὀλιγώστευεν τόσον ὥστε ὁ Δαβὶδ μετὰ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἔγραψεν,

" Αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς ἡμῶν εἶναι καθ' ἑαυτὰς ἐβδομήκοντα ἔτη, καὶ ἔαν ἐν εὐρωστίᾳ, ὀγδοήκοντα ἔτη. Πλὴν καὶ τὸ καλῆ-τερον μέρος-τῆς ζωῆς- εἶναι κόπος καὶ μόχθος." ΨΑΛΜ. 90:10.

Ἐνεκεν τῆς ἀυξήσεως τῆς γνώσεως εἰς τὸ πεδῖον τῆς Ἰατρικῆς καὶ Φαρμακευτικῆς Ἐπιστήμης, ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ Αἰῶνος ἦτο 30 ἐτῶν ἐν ᾧ σήμερον χάρις εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς-ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν Ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις- τὸ ὅριον τῆς ζωῆς εἶναι περίπου ἐβδομήκοντα ἐτῶν. Ὅλα τὰ ἀξιοσημεῖα γεγονότα καὶ μεταβολαὶ εἰς τὰς ὁποίας αἱ παροῦσαι γενεαὶ παρίστανται μάρτυρες, εἶναι ἐκπληρώσεις τῶν προφητειῶν τῆς Γραφῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περίοδον ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ ᾧ οἱ εὐρισκόμεθα σήμερον, καὶ ἣτις περιγράφεται ὡς "ὁ ἔσχατος καιρὸς." ΔΑΝΙΗΛ β:4.

Ὁ προφητικὸς οὗτος "ἔσχατος καιρὸς" δὲν εἶναι ἐν τούτοις τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἢ τοῦ καιροῦ, ἀλλ' εἶναι μεταβατικὴ τις περίοδος ἢ φέρουσα εἰς τὴν νέαν κοινωνικὴν κατάστασιν ὑπὸ τὸν Χριστὸν. Ὁ προφήτης Δανιὴλ προεῖπεν ὅτι, ἐν τῷ "ἐσχάτῳ τούτῳ καιρῷ," θὰ ὑπάρξῃ μεγάλη "αὔξησις τῆς γνώσεως." Ἡ αὔξησις αὕτη τῆς γνώσεως καταφαίνεται ἤδη εἰς ὅλας κοινωνίας τῆς ἀνθρωπότητος, σκέψεως καὶ προσπαθείας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης.

Δεν ἐννοοῦμεν διὰ τούτου ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ σοφίας θὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς, καὶ θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Ἡ αἰώνιος ζωὴ εἶναι "δῶρον Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ." ΡΩΜ. γ:23. Ὁ ἄνθρωπος ἡμάρτησε καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς προμηθείας τοῦ Θεοῦ ἥτις διετῆρει αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ αἰωνίως. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἔδωσε τὴν ζωὴν Του εἰς τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον -τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ- νὰ ἐπανεέλθῃ-συμβολικῶς ὁμιλοῦντες- εἰς τὸ "δένδρον τῆς ζωῆς." ΓΕΝ.γ:22-24. Τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως ἐξιστοροῦν τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ ξύλου, δένδρου-τῆς ζωῆς. Τὰ τρία τελευταῖα κεφάλαια τῆς Ἀποκαλύψεως ἀναφέρουν τὴν ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς.

Ἀναγνωρίζεται γενικῶς ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε διὰ τὸν ἁμαρτόπληκτον κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ πολλοὶ μελετηταὶ τῆς Βίβλου ὑποθέτουν ὅτι τοῦτο-ἡ προμήθεια αὕτη-εἶναι εἰσητήριον διὰ τὸν οὐρανὸν. Ὁ Ἀδὰμ δὲν ἔχασεν οὐράνιον οἶκον, ἀλλ' ἐπίγειον. Ἀποκατάστασις σημαίνει ἐπαναφορὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν κατάστασιν. Μόνον οἱ εἰς τὰ βήματα τοῦ Ἰησοῦ περιπατοῦντες καὶ θυσιαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, ἐὰν μείνουν πιστοὶ μέχρι θανάτου, θὰ συζήσουν καὶ συμβασιλεύσουν μετ' Αὐτοῦ. Β: ΤΙΜ. β:11, 12, ΡΩΜ. η:17. "Ἐζήσαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη." ΑΠΟΚ. κ:6, ε:10. Ὁ σκοπὸς τῆς βασιλείας εἶναι ἡ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Εἶναι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προφητικοῦ
τούτου "ἔσχατου καιροῦ," ὅτι ὁ Χριστὸς ἔρχε-
ται διὰ νὰ ἰδρῶσῃ τὴν παντοδύναμον Αὐτοῦ
Κυβέρνησιν ἐπὶ τῆς Γῆς, τὴν Βασιλείαν Του,
τὴν ὁποίαν μᾶς ἐδίδαξε νὰ προσευχώμεθα νὰ
ἔλθῃ. Καθὼς ἔχομεν παρατηρήσει, ὑπάρχουν
πολλὰ μαρτυρία γύρωθεν ἡμῶν, μαρτυροῦσαι
ὅτι τώρα ζῶμεν εἰς τὸν "ἔσχατον καιρὸν," ἐν-
τεῦθεν θαυμαστῇ μεταβατικῇ περιόδῳ ἀλλαγῆς
λαμβάνει χώραν ἐφ' ἀπάσης τῆς Γῆς.

Ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ δημιουργῶν ἄν-
θρωπον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ζῇ αἰωνίως. Ὁ ἄνθ-
ρωπος σήμερον εἶναι "θνήσκον κτίσμα" διότι
παρέβη τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἐπιστήμονες
ἔχουν δίκαιον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει οὐ-
δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀποθνήσκῃ. Οὗτοι-οἱ
Ἐπιστήμονες- ἐλπίζουν νὰ ἀνακαλύψουν τρό-
πους καὶ μεθόδους ὅπως βοηθήσουν τὴν φύσιν
νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως
τῶν φθειρομένων κυττάρων καὶ ἰστῶν τοῦ σώ-
ματος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοιουτοτρόπως δια-
τηρήσουν τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐπ' ἀόριστον.

Ὁ Κύριος γνωρίζει τὸ μυστικὸν τοῦτο,
καὶ ἀκριβῶς, καθὼς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἔνε-
κεν τῆς ἀρχικῆς τελειότητος, καὶ παρ' ὅλον
τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος ἦτο ὑπὸ τὴν καταδίκην
τοῦ θανάτου, ἔζησε πλησίον τῶν χιλίων ἐτῶν.
Ὁ ἀποκατασταθεὶς ἄνθρωπος, μὲ τὴν ποινὴν
τοῦ θανάτου ἀρθεῖσαν, καὶ ὑπὸ τὴν Βασιλείαν
τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀπολαμβάνῃ
ζωὴν διὰ μέσου τῆς ἀτελευτήτου αἰωνιότητος.
Βεβαιούμεθα περὶ τούτου εἰς τὸν συμβολισμὸν
τῆς ΑΠΟΚ. κβ:1,2,17, ὅτι, θὰ προσκληθοῦν ὅλοι
νὰ ἔλθουν καὶ νὰ "λάβουν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς

δωρεάν."

"Εχομεν ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν ὅτι, καθὼς ὁ θάνατος βαθμιαίως θὰ παύσῃ, οἱ νεκροπομποὶ εὐχαρίστως θὰ ζητήσουν ἄλλην ἐργασίαν, καθὼς καὶ οἱ Ἴατροι καὶ Φαρμακοποιοὶ.

Οὐδὲ πρέπει τις νὰ στενοχωρῇται περὶ ~~ἀνίας ἐν τῇ αἰωνίῳ ζωῇ~~. Κατὰ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ζωῆς τοῦ ὁ SIR ISAAC NEWTON εἶπεν ὅτι, οὗτος εἶχε καιρὸν μόνον νὰ συλλέξῃ ὀλίγα ἐνδιαφέροντα "πετραδάκια" ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐνῷ ὁ ἀπέραντος ΩΚΕΑΝΟΣ τῆς ἀνεξευρε- νήτου ΓΝΩΣΕΩΣ εἶναι ἀκόμη ἄθικτος.

Ὁ ἀποκατασταθεὶς, ὁ τέλειος ἄνθρωπος, θὰ εὕρῃ ἀνεξερευνήτους πηγὰς ἀγίας ἱκανοποιήσεως καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐκ καρδίας, μὲ ἀυξάνουσιν ἐκτίμησιν θὰ ἀπολαμβάνῃ τὸ δῶρον τῆς ζωῆς, καθὼς οἱ αἰῶνες θὰ τρέχουν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

" Καὶ εἶδον οὐρανὸν νέον καὶ γῆν νέαν- νέαν κοινωνικὴν κατάστασιν- διότι ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ γῆ - παλαιὰ κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ κατάστασις- παρῆλθεν..... Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν,

Ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλει σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαοὶ αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ' αὐτῶν Θεὸς αὐτῶν. Καὶ θέλει ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον." ΑΠΟΚ. κα:1-4. ΑΜΗΝ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η ΕΝΔΟΞΟΣ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣ- ΤΑΣΕΩΣ.

"Καὶ
οἱ λε-
λυτρω-

μένοι τοῦ Κυ-
ρίου θέλουσιν ἐ-
πιστρέψει καὶ ἔλθει
ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς τὴν Σι-
ὼν, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος
θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτῶν, ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην
θέλουσιν ἀπολαύσει, ἡ λύπη δὲ καὶ ὁ
στεναγμὸς θέλουσι φύγει." ΗΣ.λε:10.

---δοο---

ΑΤΑ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ
Μαρτίου-Ἀπριλίου, ὡς οἱ κάλυ-
κες σπρώχνουν πρὸς τὰ ἔξω φρέ-
σκα νέα φύλλα, καὶ ὁ χρυσοῦς
ἀσφόδελος, τὰ κρίνα τῆς κοιλάδος,
καὶ οἱ ὑάκινθοι ἐκσποῦν εἰς ἑνδοξὸν ἄνθησιν,
καὶ μυριάδες ἄλλων φρουτοδένδρων ἐκβάλλουν
τὰ εὐώδη, πολύχρωμα ἄνθη των, ὁμοίως ἐκα-
τομμύρια τῶν καθ' ὁμολογίαν χριστιανῶν θὰ ἐ-
ορτάσουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ τά-
φου, μετὰ καινουργίᾳ καὶ ποικίλα φορέματα των.

Δι' ἐκείνους ἐξ ἡμῶν οἱ ὅποιοι ζοῦν εἰς
τὸ βόρειον Ἡμισφαίριον, ἡ σύμπτωσις τῆς ἐ-
ποχῆς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ τὴν
ἄφιξιν τῆς ἀνοίξεως, ἡ ἐμφάνισις τῆς χλοηφό-

ρου φύσεως ἐκ τῆς ἀδρανείας εἰς τὴν ζωηρὰν δραστηριότητα τῆς ἀνθήσεως, εἶναι ἐξαιρετικῶς βαρυσήμαντος. Εἶναι ἐποχὴ ἀναμονῆς καὶ ἀνανεώσεως, ἐλπίδος καὶ ἀναζωογονήσεως. Ἀλλ' ἀδιάφορον εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς κατοικοῦμεν, ἢ οὐδέποτε αὕτη ἀποτυγχάνουσα ἐξάνθησις τῆς φύσεως εἰς ζωὴν, εἶναι συμβὰν ἀνακινήσεως τῆς ζωῆς, διαρκῶς ἀναμενόμενον, καθὼς αἱ μακρὰ, σκοτεινὰ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος ὑποχωροῦν πρὸς τὰς μεγαλυτέρας διαρκείας ζωογονούσας ὥρας τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου. Τοῦτο διεγείρει τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν θαυμασίαν ἡμέραν, ὅτε οἱ κοιμώμενοι νεκροὶ θέλουσιν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ θέλουσιν ἐξέλθει πρὸς ζωὴν.

Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ

Μεταξὺ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν πολλὰι θρησκείαι καὶ πολλὰι φιλοσοφικαὶ θεωρεῖαι, ἐκάστη δὲ μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῆς κατανόησιν περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοὶ ἐπαγγέλλοντες πίστιν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τὸ ὑποθετικῶς ἀτελείωτον, ἀθέατον καὶ ἀκατάστρεπτον μόριον τῆς ζωῆς, νομίζουν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ πραγματικὴ ὑπαρξίς, καὶ ἡ ὁποία ὑπὸ κάποιαν ἀνεξήγητον αἰτίαν, καὶ σχῆμα, συνεχίζει τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐπ' ἀπειρον.

Ἄλλοι πάλιν ἐναγκαλίζονται τὴν ιδέαν τῆς ἐνσάρκώσεως -δηλ. ἐξωτερικῶς σὰρξ καὶ ἐσωτερικῶς θεῖα ὑπαρξίς-θεὸς, ἀθάνατος. Ἄλλοι πιστεύουν εὐελπίστως, εἰς ὅ,τι εἶναι γνωστὸν ὡς μετεμψύχωσις, ἥτις εἶναι ἡ μετεμόρφωσις τῶν κτισμάτων ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἰς ἄλλα σχήματα κτισμάτων εἰς τὰ προσεχῇ καὶ

πάντοτε ὑψούμενα, ἀνώτερα καὶ εὐτυχέστερα ἐπίπεδα ὑπάρξεως. Δι' ἄλλους, ἢ μέλλουσα κα-
τάστασις ὑπάρξεως, λαμβάνει κάποιαν μορφήν
σκοτεινῆς, φρικτῆς, βασανιζομένης ὑπογείου
ὑπάρξεως. Ἐνῷ δι' ἄλλους ἀκόμη, ἐκείνο τὸ
ὅποῖον καλεῖται θάνατος, δὲν εἶναι καθολο-
κληρίαν θάνατος, ἀλλ' εἶναι μεταμόρφωσις εἰς
ἄλλα ἐπίπεδα ζωῆς. Πόσον συγκεχυμέναι εἶναι
αἱ ἄλλεπάλληλοι αὐται ἀπόψεις! Καὶ πόσον
εὐτυχεῖς εἴμεθα γνωρίζοντες τὸ σχέδιον τοῦ
Θεοῦ διὰ τὴν μεγάλην ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως!

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν,
ὡς αὕτη ἀποκαλύπτεται καὶ προσδιορίζεται
εἰς τὰς σελίδας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι
μοναδική. Δὲν εὗρίσκεται εἰς οὐδεμίαν ἄλλην
θρησκείαν τοῦ κόσμου. Οὐδεμία ἄλλη θρησκεία
διατηρεῖ ἐλπίδα μελλοντικῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς
γῆς, εἰς ὅλους οἵτινες θὰ δεχθῶσιν τοὺς δι-
καίους νόμους τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ἀ-
ληθῶς, ἡ ἀποκατάστασις καὶ πάλιν τῆς συμφί-
λιώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ
του, εἶναι τὸ κεντρικὸν θέμα τῆς Βίβλου, καὶ
ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ φιλαγάθου σχεδίου τοῦ
Θεοῦ δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀλλ' ἀκόμη, ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν
καθ' ὁμολογίαν χριστιανῶν μεγάλως παρεξήγη-
σαν καὶ ὑπετίμησαν ὅ,τι ἡ Βίβλος ὑπόσχεται,
ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάστασιν. Ἡ γενικῶς πρεσ-
βευομένη δοξασία τοῦ κατ' ὄνομα χριστιανικοῦ
κόσμου ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, εἶναι ὅτι,
πρέπει νὰ δεχθῇ τις τὸν Χριστὸν ἐν τῇ παρού-
σῃ ταύτῃ ζωῇ, ἄλλως οὗτος εἶναι αἰωνίως

χαμένους. Ὁ Εὐαγγελικὸς Αἰὼν-πιστεῖ-θὰ λήξῃ μὲ εἰκοσιτετράωρον ἡμέραν Κρίσεως, ὅταν ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ ἐν δόξῃ διὰ νὰ κρίνῃ ζῶν-τας καὶ νεκροὺς. Τοὺς μὲν νὰ βραβεύσῃ μὲ αἰ-ῶνιον ζωὴν-εἰς τὸν οὐρανόν; εἰς τὴν γῆν; ἁκαθόριστον- τοὺς δὲ φαύλους νὰ τοὺς ἀποσ-τείλῃ καὶ πάλιν εἰς Ἀδὴν βασάνων αἰωνίων. Ὅ-ποῖα φρικτὴ διδασκαλία!

Ἐν τῇ Ρωμαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ἄξιοι διὰ τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ τόσο κακοὶ διὰ τὴν κόλασιν τῶν βασάνων τοῦ ἄδου τοῦ πυρὸς, ἐ-φεύρων τὸ Καθαρτήριον, ἔνθα εἰς ἁόριστον хро-νικὸν διάστημα ἀφοῦ καθαρισθῶσιν βασανιζό-μενοι κάπως ὀλιγώτερον, θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος!..

Ἡ περιορισμένη αὕτη ἄποψις, καὶ ἀντι-γραφικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ εὐσπλάγχχνου καὶ φιλαγάθου χαρακτῆρος τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ ἀν-θρωπίνου γένους, δὲν χορηγεῖται δι' ἐκεῖνα τὰ ἀναρρίθμητα ἑκατομμύρια τὰ ὅποια ἀπέθα-νον χωρὶς καὶ νὰ ἀκούσουν ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν των τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε χορηγεῖται ἐλπίς τις διὰ τὰ πολλὰ ἐπίσης ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀσαφῶς κατηνόησαν περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐ-τοι, ἀνηλεῶς διδάσκεται, ἀπόλλυνται διὰ παν-τὸς.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἡ λέξις "ἀνάστασις" δὲν ἀναφέρεται εὐ-κρινῶς εἰς τὴν Π. Διαθήκην, ἐκτὸς εἰς ΗΣΑΙΑΝ

κς:19-21, κατὰ τοὺς Ο΄ -σχεδὸν ἀπαρράλκτως παρὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς ΙΩΑΝΝ. ε: 28,29. Ἐντούτοις, τοῦτο ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐξ ἀρχῆς, ὅπως ἐπαναφέρῃ τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν ζωὴν ἐκ τοῦ τάφου, ἐκ τῶν μνημείων, διότι, ἐνῷ ἡ καταδίκη ἦτις ἐπέστρεψεν τὸν Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ εἰς τὸ χῶμα ἦτο ἀληθῶς δικαία, ἐντούτοις ὁ Μέγας Δημιουργὸς, ἐν τῇ ἀγάπῃ Του καὶ εὐσπλαχνίᾳ Του ὑπηρεστήθη ὅπως προμηθεύσῃ τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν, "Τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ΑΠΟΚΑΛ. ιγ:8, ἵνα γείνῃ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὁ ἄνθρωπος δυνηθῇ τελικῶς νὰ ἀποκτήσῃ εὐτυχίαν καὶ ζωὴν αἰώνιον, ἀφοῦ μάθῃ μέσω σκληρᾶς πείρας, ὅτι τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, καὶ ὅτι ἀληθῆ καὶ αἰώνιον εὐτυχίαν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ μόνον δι' ὑπακοῆς εἰς τὸν δίκαιον νόμον τοῦ Θεοῦ.

Ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ πρόθεσις τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπίνης Αὐτοῦ κτίσεως, ἀφθόως ὑποδεικνύεται εἰς τοὺς τύπους καὶ τὰς σκιὰς τῆς Π. Διαθήκης. Ὡς τοιαύτη ἦτο ἡ προθυμία τοῦ Ἀβραὰμ ὅπως προσφέρῃ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν ὡς θυσίαν, ἐξεικονίζουσιν τὴν προσφορὰν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ χάριν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπίσης τὸ ἄμωμον ἄρνιον ὅπερ ἐσφάγη παρ' ἐκάστης οἰκογενείας τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν ἐσπέραν προηγηθείσης τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸ ὅποῖον ἔπαιξεν ἓνα τόσον ζωτικὸν μέρος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν, θαυμάσιως προεσκίαζεν τὴν θυσίαν τοῦ τελείου, τοῦ "ἁμώμου Ἀμνοῦ, τοῦ αἴροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου," οὕτω προμηθεύοντος ἀπελευθέρωσιν διὰ τὸν κόσμον, ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμαρτίας

καὶ τοῦ θανάτου. ΙΩΑΝΝ.α:29, ΓΕΝ.κβ:2,15-18.
 Ἡ σφαγὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐξιλασμοῦ τῶν
 Ἑβραίων, τῶν θυσιαζομένων ζώων, ὅπως ἐπιτε-
 λεσθῇ ἐξιλέωσις μεταξὺ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐκλεκ-
 τοῦ Αὐτοῦ λαοῦ, ἐπίσης ἐπροεσκίαζεν τὸν σκο-
 πὸν τοῦ Θεοῦ ὅπως φέρῃ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα
 πάλιν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς Ἐαυτὸν μέσῳ τῆς ἁποτε-
 λέσματικῆς καὶ διαρκοῦς θυσίας, θυσίας ἣτις
 ἤθελεν ἀληθῶς ἐξαλείψει τὴν ἁμαρτίαν. ΕΒΡ.
ι:1-12.

"ΟΙ ΛΕΛΥΤΡΩΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΘΕΛΟΥΣΙΝ
 ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ"

Ὁ Ἡσαίας ἔγραψεν περὶ τῶν θαυμασίων
 εὐλογιῶν αἵτινες ἤθελον ἐπισωρευθῇ ἐπὶ τοῦ
 ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτε ἡ δι-
 καία Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θὰ κυριαρχῇ ἐπὶ
 τῆς γῆς, καὶ τὰ ὠφέλη τῆς λυτρώσεως, προμη-
 θευθέντα παρὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπεκταθοῦν ἐπὶ τῆς
 ἀνθρωπότητος. Οὗτος εἶπεν ὅτι ἡ ἔρημος καὶ
 ἡ ἄνυδρος θέλουσιν ἀνθήσει ὡς ῥόδον, οἱ ὄφ-
 θαλμοὶ τῶν τυφλῶν θέλουσιν ἀνοιχθῇ, καὶ τὰ
 ὦτα τῶν κωφαλάλων θέλουσιν ἀκοῦσαι. Τότε ὁ
 χῶλος θέλει πηδᾷ ὡς ἔλαφος, καὶ ἡ γλῶσσα
 τοῦ μογιλάλου θέλει ψάλλει.

" Καὶ ἐκεῖ θέλει εἶσθαι λεωφόρος, καὶ
 ὁδὸς ἁγία. Καὶ οἱ λελυτρωμένοι τοῦ Κυ-
 ρίου θέλουσιν ἐπιστρέψει, καὶ ἔλθει ἐν
 ἀλαλαγμῷ εἰς τὴν Σιών. Καὶ εὐφροσύνη
 αἰώνιος θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 αὐτῶν. Ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην θέ-
 λουσιν ἀπολαύσει. Ἡ λύπη δὲ καὶ στεναγ-
 μὸς θέλουσιν φύγει." ΗΣΑΙΑΣ λε:1-10.

Ὅποιος περιχαρὴς καιρὸς θὰ εἶναι οὗτος διὰ τὸν ἐξ ἀναστάσεως κόσμον!

Μέσω τοῦ προφήτου Ὡσηὲ ὁ Θεὸς κάμνει ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ἡ ὁποία ἐπίσης ἐφαρμόζεται ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. "Ἐκ χειρὸς ἁδου θέλω ἐλευθερώσει αὐτοὺς, ἐκ θανάτου θέλω σώσει αὐτοὺς. Ποὺ εἶναι θάνατε ὁ ὀλεθρὸς σου; ποὺ ἄδη ἡ φθορὰ σου;" ΩΣΗΕ ιγ:4. Σαφῶς τοῦτο σημαίνει ἀνάστασιν νεκρῶν.

Σχολιάζων ἐπὶ τοῦ ἐδαφίου τοῦτου ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι τὸ ἔνδοξον τοῦτο συμβάν ἀναμένει τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνδόξασιν αὐτῆς. "Τότε" οὗτος λέγει, "θέλει γείνει ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος, Κατεπόθη ὁ θάνατος ἐν νίκῃ. Ποὺ θάνατε τὸ κέντρον σου; Ποὺ ἄδη ἡ νίκη σου;" Α΄ΚΟΡ. ιε:54, 55.

Ἀφοῦ ὁ θάνατος καταποθῇ ἐν νίκῃ, ὁ προφήτης Ἡσαΐας προχωρεῖ λέγων, "Καὶ Κύριος ὁ Θεὸς θέλει σπογγίσει τὰ δάκρυα ἀπὸ πάντων τῶν προσώπων, καὶ θέλει ἐξαλείψει τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐλάλησεν. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλουσιν εἰπεῖ, Ἰδοὺ, οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, περιεμείναμεν αὐτὸν, θέλει σώσει ἡμᾶς. Περιεμείναμεν αὐτὸν, θέλομεν χαρῇ καὶ εὐφρανθῇ ἐν τῇ σωτηρίᾳ αὐτοῦ." ΗΣΑΙΑΣ κε:8,9.

Ὁ προφήτης Ἰερεμίας μᾶς λέγει ὅτι ἔρχεται καιρὸς ὅτε ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἀποθνήσκη διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ πατρὸς Ἀδὰμ, ἀλλ' ἕκαστος θὰ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ ἁμαρτίαν καὶ διαγωγὴν. Λέγει δὲ ὅτι

τότε πάντες θὰ γνωρίσουν τὸν Κύριον ἀπὸ μι-
κροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν. ΙΕΡ. λα:29,34. "Ἴδε
ἐπίσης ΙΕΖΕΚ. ιη:3,4,20.

ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἐξακόσια περίπου ἔτη πρὶν τῆς ἐμφανίσε-
ως εἰς τὴν σκητὴν τοῦ ὑποσχεθέντος Μεσίου
καὶ Λυτρωτοῦ, ὁ προφήτης Δανιὴλ ἐπίσης προ-
εῖπε τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Οὗτος ἔγρα-
ψεν,

"Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, θέλει ἐγερθῇ
Μιχαὴλ, ὁ ἄρχων ὁ Μέγας,- Ἰησοῦς... καὶ
θέλει εἶσθαι καιρὸς θλίψεως-κατὰ τὸ τέ-
λος τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος- ὅποια ποτὲ
δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος μέχρις
ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐ-
κείνῳ.... πολλοὶ ἐκ τῶν κοιμωμένων ἐν
τῷ χώματι τῆς γῆς θέλουσιν ἐγερθῇ."
ΔΑΝΙΗΛ ιβ:1,2.

Πιστεύομεν ὅτι ἐγγίζομεν τώρα τὴν θαυμα-
σίαν ταύτην ἡμέραν, ὅτε ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔ-
λεος τοῦ Θεοῦ, μέσω τοῦ Χριστοῦ, θὰ γίνῃ
φανερὰ εἰς τὸν ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενον κόσ-
μον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀληθῶς, ὁ ἐπιθυμητὸς
οὗτος καιρὸς ἐν τῇ πείρᾳ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν
προελέχθη μόνον ὑφ' ἐνδὸς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ
"διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφη-
τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου." ΠΡΑΞ. γ:21.

"Ὁλη ἡ Καινὴ Διαθήκη δύναται νὰ θεωρη-
θῇ ὡς μεγάλη διατριβὴ ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως.
Ὁ ἀπόστ. Παῦλος ἔθεσε μεγάλην παρακαταθή-
κην τῆς ὑποσχέσεως καὶ ἐλπίδος τῆς ἀναστά-
σεως. Οὗτος εἶπεν ὅτι, ἐὰν ἀνάστασις νεκρῶν

δὲν ὑπάρχει, τότε ὅλοι εἴμεθα ψευδομάρτυρες. Οὗτος περαιτέρω ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ἐλπὶς τῆς ἀναστάσεως ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ χάριν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἀπόστολος ἔγραψεν,

" Διότι ἐὰν δὲν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, οὐδ' ὁ Χριστὸς ἀνέστη. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, ματαία ἡ πίστις σας, ἔτι εἴσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν. Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπωλέσθησαν. Ἐὰν ἐν ταύτῃ τῷ ζωῇ μόνον ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριστὸν, εἴμεθα ἐλεεινότεροι πάντων τῶν ἀνθρώπων." Α΄ ΚΟΡ. ιε:17-19.

Ἀλλὰ κατόπιν οὗτος χαρμοσύνης προχωρεῖ, διακηρύττων ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ πρῶτος ὅστις ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, λέγων,

" Ἀλλὰ τώρα ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἔγεινεν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων." ἔδ. 20.

Ὅθεν, ὁ Παῦλος διακηρύττει, ὅτι, ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἀληθῶς θέλει ἐξέλθει ἐκ τοῦ τάφου, "ἐπειδὴ, καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδὰμ, οὕτω καὶ πάντες θέλουσι ζωοποιηθῇ ἐν τῷ Χριστῷ." ἔδ. 22.

Η ΑΓΟΡΙΑ

Ἀλλὰ πολλοὶ εἰλικρινῶς ἐκζητοῦντες τὴν ἀλήθειαν λέγουν, Εἶναι τώρα περίπου 2,000 ἔτη ἀφ' οὗτο ὁ Κύριος ἡμῶν παρέδωκε τὴν ζωὴν Του διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ποῦ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεων; Ὁ Παῦλος μᾶς λέγει τὸν λόγον τῆς φαινομενικῆς

αὐτῆς ἀργοπορίας. Οὗτος ὑποδεικνύει ὅτι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐκκλησία, τὸ Μικρὸν Ποίμνιον, πρέπει νὰ τελειοποιηθῇ, δοκιμασθῇ καὶ ἀποδειχθῇ πιστὸν, καὶ ἀναστηθῇ τὴν πρώτην ἀνάστασιν, καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ἐπακολουθήσουν τὰ εὐεργετήματα τοῦ Ἀντιλύτρου τοῦ Χριστοῦ τὰ ὁποῖα θὰ ρεύσουν εἰς τὴν ὑπόλοιπὴν ἀνθρωπότητα, ἐν καταλλήλῳ τάξει. Οὕτω εὐρίσκομεν αὐτὸν συνεχίζοντα τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του,

"Ἐκαστος ὅμως ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ τάξει. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀπαρχή, ἔπειτα ὅσοι εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ."
Α΄ ΚΟΡ. ιε:23.

Παρατηρήσατε τὴν ἀλήθειαν τοῦ ζητήματος, ἡ ἀνάστασις θὰ γείνη "ἐν τῇ παρουσίᾳ Αὐτοῦ,"
τῇ Β΄ Αὐτοῦ Παρουσίᾳ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπίσης ἐπιβεβαιοῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας, λέγων,

"Συμεὼν-Πέτρος- ἐφανέρωσε τίνι τρόπῳ κατ' ἀρχὰς ὁ Θεὸς ἐπεσκέφθη τὰ ἔθνη-ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου καὶ ἐντεῦθεν- διὰ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν λαὸν διὰ τὸ ὄνομα του. Καὶ εἰς τοῦτο συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν καθὼς εἶναι γεγραμμένον, Μετὰ ταῦτα- δηλ. μετὰ τὴν κλήσιν τοῦ λαοῦ διὰ τὸ ὄνομα Του νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ κόσμου- μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκλογῆς ταύτης- "μετὰ ταῦτα, θέλω ἐπιστρέψῃ καὶ θέλω ἀνοικοδομήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεδαφισμένα αὐτῆς θέλω ἀνοικοδομήσῃ, καὶ θέλω ἀνορθώσῃ

"αὐτήν, διὰ νὰ ἐκζητήσωσι τὸν Κύριον οἱ
λοιπὲς τῶν ἀνθρώπων-πλὴν τῆς ἐκκλησίας
ἣτις θὰ ἔχῃ ἀναστηθῇ εἰς τὴν Πρώτην ἀ-
νάστασιν- καὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἐπὶ τὰ ὁ-
ποῖα καλεῖται τὸ ὄνομα μου, λέγει Κύρι-
ος, ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα." ΠΡΑΞ. ιε:14-17.

ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΩΡΑ

Διὰ τοὺς νεκροὺς, ἵνα λάβουν τὰς εὐλογί-
ας τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τοῦ θυσιαστικοῦ ἔργου
τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνάγκη ὅπως οὗτοι ἐγερ-
θοῦν πρῶτον ἐκ τοῦ τάφου. Καὶ τοῦτο εἶναι
ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς
ἔχει διαβεβαιώσει ἡμᾶς ὅτι θὰ συμβῇ. Ομιλῶν
πρὸς τοὺς μαθητὰς Του Οὗτος εἶπεν,

" Ἐρχεται ὥρα, ὅτε οἱ νεκροὶ θέλουσιν
ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἀκούσαντες θέλουσι ζῆσει. Διότι
καθὼς ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ-ὁ Θε-
ὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς- οὕτως ἔδωκε
καὶ εἰς τὸν Υἱὸν νὰ ἔχῃ ζωὴν ἐν ἑαυτῷ..
... διότι ἔρχεται ὥρα, καθ' ἣν πάντες οἱ
ἐν τοῖς μνημείοις, θέλουσιν ἀκούσει τὴν
φωνὴν αὐτοῦ, καὶ θέλουσιν ἐξέλθει, οἱ
πράξαντες τὰ ἀγαθὰ εἰς ἀνάστασιν ζωῆς,
οἱ δὲ πράξαντες τὰ φαῦλα εἰς ἀνάστασιν
κρίσεως." ΙΩΑΝΝ. ε:25-29.

Πατροπαράδοτος ἀντίληψις τῶν σκοτεινῶν
αἰώνων ἐξηγεῖ τὸ ἐδάφιον τοῦτο ὡς σημαῖνον
ἀπότομον ἔγερσιν ὅλων διὰ μιᾶς ἵνα λάβουν
ἀκαριαίαν ἐπὶ τόπου εἰκοσιτετράωρον κρίσιν,
τῶν δικαίων λαμβανομένων εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐνῶ
τῶν ἀδίκων-φαύλων- ἐπανερχομένων εἰς τόπον

βασάνων ὅπως ὑποφέρουν αἰωνίως δι' αἰωνίου πυρὸς καὶ θείου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο ὅπερ διδάσκουν αἱ Γραφαί. Ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ τότε ἡ κρίσις ἐνδὲς ἐκάστου θὰ γίνῃ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. "Πᾶσα ψυχὴ ἣτις δὲν θὰ ἀκούσῃ-ὑπακούσει-εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Προφήτου Ἐκείνου-τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐκλεκτῆς Αὐτοῦ Ἐκκλησίας- θέλει ἐξολοθρευθῇ ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ." ΠΡΑΞ. γ:23.

Ὁ ἀπόστ. Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, κατὰ τὴν Βαν Αὐτοῦ Παρουσίαν, οἱ κοιμώμενοι ἅγιοι θὰ ἀναστηθοῦν ἵνα ἐνωθοῦν μετὰ τὸν Σωτῆρα αὐτῶν. Οὗτος γράφει, πρὸς Θεσσαλονικεῖς,

"Ὁ Κύριος θέλει καταβῇ ἀπ' οὐρανοῦ μετέλευσμα, μετὰ φωνὴν ἀρχαγγέλου, καὶ μετὰ σάλπιγγα Θεοῦ, καὶ οἱ ἀποθανόντες ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀναστηθῇ πρῶτον-οἱ κοιμώμενοι ἅγιοι-." Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες ὅσοι ἀπομένομεν-ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ,- θέλομεν ἀρπαχθῇ μετ' αὐτῶν ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἄέρα, καὶ οὕτω θέλομεν εἶσθαι πάντοτε μετὰ τοῦ Κυρίου." Α΄ ΘΕΣΣ. δ:16,17.

Ὁ Παῦλος εἰς ἄλλην τινὰ ἐπιστολὴν του λέγει,

"Σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουσι κληρονομήσει.... Ἴδου, μυστήριον λέγω πρὸς ὑμᾶς, Πάντες μὲν δὲν θέλομεν κοιμηθῇ-καθὼς ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀπέθανον πρὶν τῆς Βας Αὐτοῦ Παρουσίας-πάντες ὅμως θέλομεν μεταμορφωθῇ, ἐν μιᾷ στιγμή, ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ ἐν τῇ ἐσχάτῃ

" σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίσει, και
οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀναστηθῇ ἄφθαρτοι,
και ἡμεῖς θέλομεν μεταμορφωθῇ."
Α΄ ΚΟΡΙΝΘ. ιε:50-52.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μόνον οἱ πιστῶς ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ
βήματα τοῦ Ἰησοῦ, ἀνίσταται ἄφθαρτοι πρὸς
οὐράνιον κληρονομίαν και βραβεῖον, διότι
"σάρξ και αἷμα δὲν θέλουσιν κληρονομήσει
βασιλείαν," οὗτοι θὰ γείνουν ἱερεῖς τοῦ Θε-
οῦ και τοῦ Χριστοῦ και θέλουσι βασιλεύσει
μετ' Αὐτοῦ χίλια ἔτη. ΑΠΟΚ. κ:6. Ὁ σκοπὸς
τῆς χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ και τῆς
ἐκκλησίας εἶναι διὰ τὴν εὐλογίαν ὅλου τοῦ
ὕπολοίπου τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὗτοι δὲν ἐγείρονται ἐκ τοῦ τάφου ὁμα-
δικῶς ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅπως παραδοθοῦν και πάλιν
εἰς τὰς αἰωνίους βασάνους, καθὼς πιστεύ-
ουν και διδάσκουν. Οὐχί. Οὗτοι ἐξεγείρονται
πρὸς ζωὴν, ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα οὕτω δυ-
νηθοῦν νὰ ἔχουν πλήρη εὐκαιρίαν-ὑπὸ τοὺς ὁ-
ρους τῆς βασιλείας- ἵνα ἔλθουν και πάλιν
εἰς ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ των, ὑπὸ
τὴν τρυφερὰν και ἀγαθὴν καθοδηγίαν τοῦ Χρι-
στοῦ και τοῦ Μικροῦ Ποιμνίου. Ὁ Πέτρος κα-
λεῖ τὸν καιρὸν τοῦτον ΚΑΙΡΟΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕ-
ΩΣ ΠΑΝΤΩΝ. ΠΡΑΞ. γ:19-21.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ συγκινητικῇ συ-
ναθροίσει μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς Αὐτοῦ μαθητάς,
μετὰ τὸ Δεῖπνον, ἄφησε παρήγορον παραγγελί-
αν, σχετικῶς μὲ τὸ οὐράνιον αὐτῶν βραβεῖον.

Οὗτος εἶπεν "Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου εἶναι πολλὰ μοναῖ... ὑπάγω νὰ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον. Καὶ ἀποῦ ὑπάγω καὶ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι, καὶ θέλω σᾶς παραλάβει πρὸς ἐμοῦτὸν, διὰ νὰ εἰσθε καὶ σεῖς ὅπου εἶμαι ἐγὼ." ΙΩΑΝΝ. 14:2,3. Μάλιστα, ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων ἔχει πολλὰ οἰκήματα ἢ ἐπίπεδα ὑπάρξεως διὰ τὰ διάφορα δημιουργήματα Του, ἀλλὰ εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο παράδειγμα ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ εἰς ἐκείνους μόνον οἱ ὅποιοι παραιτοῦνται παντὸς ἐπιγείου ἵνα ἀκολουθήσουν εἰς τὰ βήματα Αὐτοῦ, καὶ σαφῶς εἰς ἐκείνους καὶ μόνον εἰς ἐκείνους Οὗτος ὑπόσχεται οὐράνιον βραβεῖον, πνευματικὴν κατοικίαν.

Ὁ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον τὰ ἐξῆς, "Ὁ Θεὸς θέλει πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. Διότι εἶναι εἰς Θεὸς, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς." Α΄ ΤΙΜΟΘ. β:3-6.

Πῶς θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐὰν πρῶτον δὲν σωθῶσιν ἐκ τοῦ τάφου; καὶ τοῦ θανάτου; Δι' αὐτοὺς, τοῦτο θὰ γείνη ἡ πρώτη αὐτῶν καὶ ὑπεύθυνος γνῶσις τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ χάριν αὐτῶν. Καὶ πόσον τοῦτο θὰ κάμῃ αὐτοὺς νὰ ἀγάλλωνται, καθὼς οὗτοι θὰ ἔρχωνται εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας! Πόσον οὗτοι θὰ εὐφραίνωνται ἐν τῇ δικαίᾳ Κυβερνήσει τῆς Βασιλείας! Παρατηρήσατε τὴν διακήρυξιν τοῦ Παύλου, Εἰς Θεὸς, ὅχι πολλοὶ θεοὶ, καὶ Εἰς ΜΕΣΙΤΗΣ, ὅχι πολλοὶ μεσί-

ται καὶ μεσίτριαι. "Ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰη-
σοῦς", ἄνθρωπος, ὄχι θεάνθρωπος. Ὁ Ἀδὰμ δὲν
ἦτο "θεάνθρωπος". Τὸν Ἀδὰμ ἀπελύτρωσεν. Ὁ
ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς ἦτο τὸ ἀκριβὲς ἀν-
τίλυτρον τοῦ τελείου Ἀδὰμ. Οὐτε ἄγγελος ἠδύ-
νατο νὰ ἀπελύτρωσεν τὸν Ἀδὰμ, διότι ὁ ἄγγε-
λος εἶναι ἀνώτερος τοῦ Ἀδὰμ εἰς φύσιν,
ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἢ ἔγεινεν κατώτερος τῶν ἀγγέ-
λων, ὅπως ἦτο καὶ ὁ Ἀδὰμ ὅστις ἦτο κατώτε-
ρος τῶν ἀγγέλων. Παράβαλλε ΨΑΛΜ. η:4-8, με
ΕΒΡ. β:6-9. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ζωτικῆς
σημασίας, καὶ οἱ ἄνθρωποι-ἐν τῷ ὀρισμένῳ
καιρῷ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν
τῆς μεγάλης ταύτης ἀληθείας, καὶ ὑπακούοντες
τότε θὰ λάβουν τὸ δῶρον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΗΝ ΓΗΝ ΔΙΑ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας πρὸ πολλοῦ ἔγραψε,

" Διότι οὕτω λέγει Κύριος, ὁ ποιήσας τοὺς
οὐρανοὺς, αὐτὸς ὁ Θεὸς, ὁ πλάσας τὴν
γῆν, καὶ ποιήσας αὐτήν, ὅστις αὐτὸς ἐσ-
τερέωσεν αὐτήν, ἔκτισεν αὐτήν οὐχὶ μα-
ταίως, ἀλλ' ἐπλάσεν αὐτήν διὰ νὰ κατοικῇ-
ται. Ἐγὼ εἰμαι ὁ Κύριος, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλ-
λος." ΗΣ. με:18.

Καὶ ὁ Ψαλμωδὸς μᾶς λέγει, " ὁ Κύριος... ἐ-
θεμελίωσεν αὐτήν-τὴν γῆν- ἐπὶ τὴν βάσιν αὐ-
τῆς διὰ νὰ μὴ σαλευθῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων." ΨΑΛΜ. ρδ:1-5. Ναί, ὁ Θεὸς προπαρασ-
κεύασεν ἐνδοξον οἶκον διὰ τὴν αἰωνίαν καὶ
εὐτυχὴ κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γῆ εἶναι ἡ
ἐξαιρετικὴ κατοικία προπαρασκευασθεῖσα ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ ἀνθρώπινα Αὐτοῦ δημιουργή-

ματα. ΨΑΛΜ. ριε:16.

‘Ομιλῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον, ὁ Παῦλος, διεκήρυξεν ὅτι ὁ Θεὸς "προσδιώρισεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ δι’ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον διώρισε, καὶ ἔδωκεν εἰς πάντας βεβαίωσιν περὶ τούτου ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν." ΠΡΑΞ. ιζ:31.

‘Ο Παῦλος ἐνταῦθα μᾶς λέγει ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ ἐκ νεκρῶν εἶναι ἐγγύησις ὅτι θὰ ὑπάρξῃ ἡμέρα κρίσεως, ἐν τῇ ἀναστάσει, ὅχι εἰκοσιτετράωρος ἡμέρα, ἀλλὰ ἡμέρα ἐκ χιλίων ἐτῶν κατὰ τὰς Γραφάς, Β΄ ΠΕΤΡ. γ:8, ὁμοίως, ΨΑΛΜ. 90:4, ΖΑΧ. γ:9. Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, ἡ χιλιετής ἡμέρα. ΑΠΟΚ. κ:6,7. Ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀδὰμ ἦτο ἡμέρα ἐκ χιλίων ἐτῶν, ἡ ἡμέρα τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ ὁμοίως ἡμέρα ἐκ χιλίων ἐτῶν. Α.ΚΟΡ. ιε:45.

H MARTYRIA TΩN EYΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ

‘Οτι ὁ Ἰησοῦς ἀληθῶς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν μαρτυρεῖται παρ’ ὅλων τῶν συγγραφέων τοῦ εὐαγγελίου καὶ παρὰ τῶν ἀποστόλων. Διὰ νὰ στερεωθῇ ἡ πίστις τῆς πρωτογόνου ἐκκλησίας, ὁ Ἰησοῦς ἔκαμεν ἀριθμὸν τινὰ ἐμφανίσεων εἰς τοὺς μαθητὰς Του, μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μετατροπῆς τοῦ Παύλου καθ’ ὃδον πρὸς Δαμασκόν, ὁ Κύριος ἐθεάθη παρὰ τοῦ Παύλου ἐν ὁράματι. ‘Οτι ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ ὡς ἀντιλύτρου ἔγεινε δεκτὴ παρὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ὑπεδείχθη περαιτέρω διὰ τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῶν συναθροισμένων μαθητῶν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν,

διὰ τῆς ἀπονεμηθείσης δυνάμεως ἐπὶ τῶν ἀποστόλων πρὸς ἰασιν τῶν ἀσθενῶν, ὁμιλίας γλωσσῶν καὶ κατανοήσεων τῶν Γραφῶν.

Δι' ἐκείνους ἐξ ἡμῶν οἱ ὅποιοι ζῶμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, ὁ Κύριος ἐπίσης ἐπρομήθευσεν ἀρκετὴν ἀπόδειξιν, ὅχι μόνον περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐπίσης περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι Οὗτος εἶναι τῶρα παρὼν, ἐκτελῶν ἐξέχοντα ἔργα τοῦ σχεδίου τοῦ Πατρὸς Του, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐχάθη, MATΘ. ιη:11, Εἰς παραβολὴν τινὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὅτι ὁ Θερισμὸς εἶναι τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος. MATΘ. ιγ:39. Ἀσφαλῶς, ἔχομεν παραστῆ μάρτυρες κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, εἰς ἓν μέγα θεριστικὸν ἔργον ἐν προόδῳ, ἔργον τοῦ ὁποίου τὴν ἐπίβλεψιν ἔχει ἀναλάβει Αὐτὸς ὁ Ἀρχιθεριστὴς. ΑΠΟΚ. ιδ:14,15.

Ὁ Κύριος ἐπίσης ὑπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν Βαν Αὐτοῦ Παρουσίαν, Οὗτος ἤθελε προμηθεύσει "τροφὴν ἐν καιρῷ," διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ οἴκου τῆς πίστεως. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἔχομεν ἐπαρκῆ μαρτυρίαν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἀφθόνως ἡυλογήθη μὲ ἐνισχύουσαν πίστιν καὶ κατανόησιν τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν σκοπῶν Αὐτοῦ, ὅτι, καίτοι Οὗτος εἶχεν ἀπουσιάσει, διαβεβαίωσεν ὅμως ἡμᾶς πάλιν περὶ τῆς Παρουσίας Του καὶ τοῦ φιλαγάθου καὶ τρυφεροῦ Αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰ μέλη τοῦ Σώματός Του.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ

Εἰς ἄλλην τινὰ εὐκαιρίαν οἱ μαθηταὶ ἡ-

ρώτησαν τὸν Ἰησοῦν, πῶς οὗτοι θὰ ἐγνώριζον περὶ τῆς Βας Αὐτοῦ Παρουσίας, καὶ περὶ τοῦ τέλους τοῦ Αἰῶνος. Μεταξὺ τῶν σημείων τῆς Παρουσίας Του, ὁ Ἰησοῦς ὑπέδειξεν ὅτι, τότε ἤθελεν εἶσθαι μία περίοδος μεγάλης θλίψεως ἣτις δὲν ἔγεινεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, καὶ οὔτε θέλει γείνει μετὰ ταῦτα. MATΘ. κδ:21, ΔΑΝ. ιβ:1. Πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ τὸ 1914 καὶ ἐνταῦθεν εὗρισκόμεθα εἰς τὴν ἐν προόδῳ περιόδον ταύτην. Ἐπίσης ἡ κατάστασις τοῦ κόσμου θὰ εἶναι ὅπως αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε καὶ αἱ ἡμέραι τῶν Σοδόμων. MATΘ. κδ:36-39, ΛΟΥΚΑ ιζ:26-32. Ἐπίσης Β΄ ΤΙΜ. γ:1-4. Ἀληθῶς, ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ φιλαγάθως ἐπρομήθευσε τὰ σημεῖα ταῦτα καὶ ἄλλα, ὅπως τῆς ἀναβλαστάνουσης συκῆς, ὅπερ εἶναι ζωντανὸν γεγονὸς, θαυμαστὸν, περὶ τῆς ἐπισυνάξεως τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτοῦ, κατὰ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ. ΙΕΡ. λα:8,9, ις:14-18, ΙΕΖ. κ:33-38, ΖΑΧ. ιβ:10, καὶ ιδ:1-14. κ.λ.π.

Ὁ Κύριος λέγει,

"Ὅταν ἴδητε πάντα ταῦτα γινόμενα-ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλείαν ἐπὶ βασιλείας, κατάστασις ἣτις ἤρχισεν ἀπὸ τὸ 1914 καὶ ἐντεῦθεν - ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς σας διότι ἡ ἀπολύτρωσις σας ἐγγίζει." Εἶναι ἐπὶ θύρας. "MATΘ. κδ:32,33, ΛΟΥΚ. κα:28-33.

---ooo---

Ἡ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ Ἀπριλί-
ου 1η. 6η μ.μ.-----

ΣΕΙΡΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΙΣΤΑ ΓΝΩΣΤΟΣ

" Οὐδεις εἶδὲ ποτε τὸν Θεόν. Ὁ Μονογενὴς
Υἱὸς, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς,
ἐκεῖνος ἐφάνερωσεν αὐτὸν." ΙΩΑΝΝΟΥ α:18
ΕΒΡΑΙΟΥΣ α:1-3,9.

---οοο---

Ω Σ ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ διανοίας κτίσματα, εὐ-
ρίσκομεν τοῦτο ἀδύνατον νὰ δραχθώ-
μεν τῆς δόξης καὶ ὡραιότητος τῆς
θείας φύσεως, διότι οὐδεις ἄνθρωπος δύναται
νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν καὶ ζήσῃ. Ὅθεν, ἐὰν ὁ Οὐρά-
νος Πατὴρ ἤθελεν ἀποκαλύψει εἰς τὴν ἀνθρωπό-
τητα κατὰ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος Του, τοῦτο ἡ-
θελε γείνει δι' ἄλλου τρόπου. Οὕτως εὐρίσκο-
μεν ὅτι, ἦτο μέσῳ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱ-
οῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποιον ἐξέλεξεν ἵνα
ἀποκαλύψῃ ἑαυτὸν, διότι-καθὼς ὁ Ἰησοῦς δι-
εκήρυξεν- "Ὅστις εἶδεν ἐμὲ, εἶδε τὸν Πατέ-
ρα." ΙΩΑΝΝ. ιδ:9.

Ἡ ἔκφρασις "Οὗτος ἐφάνερωσεν Αὐτὸν"
δηλοῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔκαμεν γνωστὸν τὸν Θεόν,
καὶ τὸν χαρακτῆρα Αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο εἶναι ἀ-
κριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Ἰησοῦς ἔκαμεν ὅτε
ἦτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς ἐν σαρκί, κατὰ τὰ

τρία καὶ ἡμῖς ἔτη τῆς διακονίας Αὐτοῦ. Ἐν ἑκάστη ἐννοίᾳ τοῦ λόγου, ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπιδεικνυομένη ἐν σαρκί. Ὁ τέλειος Ἀδὰμ ἦτο "εἰκὼν τοῦ Θεοῦ" τοῦ ἀοράτου. ΓΕΝ. α: 26, Α΄ ΤΙΜ. γ: 16. Ὁ τέλειος ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἡθικὴ εἰκὼν τοῦ Δημιουργοῦ. Μέσω τοῦ Ἰησοῦ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὁρασίην τινα περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Οὗτος ἐπεξηγεῖται εἰς ἡμᾶς, καὶ γίνεται εἰς ἡμᾶς γνωστὸς.

Ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐλκύει τὴν προσοχὴν μας ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει "λαλήσει πρὸς ἡμᾶς ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις διὰ τοῦ Υἱοῦ, τὸν ὅποιον ἔθεσε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν." ΕΒΡ. α: 2. Ὡς ὁ μόνος ἀγαπητὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, εἶχε τὸ προνόμιον νὰ φέρῃ εἰς τὸ εἶναι πάντα τὰ ἄλλα ἔργα, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν δημιουργίαν—"πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένοντο," ΙΩΑΝΝ. α: 3, καὶ προπαρασκευάσε τὴν γῆν ταύτην διὰ τὴν τελικὴν κατοικίαν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Θάνατος Αὐτοῦ ὡς ἀντιλύτρου τοῦ Ἀδὰμ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτοῦ γένους, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ φέρῃ αὐτὸν πάλιν εἰς ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Οὐρανίου Αὐτοῦ Πατρὸς, καθὼς ἦτο ὁ Ἀδὰμ ἐν τῷ Παραδείσῳ πρὶν ἁμαρτήσῃ. Ναί, ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλυφθῇ διὰ τῆς πιστῆς ἀφιερώσεως τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, τὸν ὅποιον ὑπέδειξε διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἡ σκέψις αὕτη θαυμασίως ὑποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου εἰς τὸ ἀκόλουθον ἐδάφιον, εἰς ΕΒΡ. α: 3, "Ὅστις ὢν ἀπαύγασμα τῆς δό-

ξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ." Μὲ ποῖον ἄλλον καλῆτερον τρόπον ὁ ἀπόστολος ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν σκέψιν ταύτην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἀντανεκλᾷ τὸν χαρακτήρα καὶ δόξαν τοῦ οὐρανίου Πατρὸς εἰς τὴν ἀληθῆ ζωὴν τῆς ὁποίας Οὗτος ἡγεῖτο ὡς τελεία ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς, καὶ ὅτι ὡς ἄνθρωπος, Οὗτος ἦτο ἀληθῆς παράστασις τοῦ Θεοῦ χαρακτήρος. Γνωρίζομεν τὸν Θεὸν κάλλιστα, μόνον διὰ τῆς μόνης ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἐφάνέρωσεν.

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πιστότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Οὗτος ἀντεμείφθη πλουσίως "καθίσας ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, τοσοῦτον ἀνώτερος τῶν ἀγγέλων γενόμενος, ὅσον ἐξοχώτερον ὑπὲρ αὐτοῦς ὄνομα ἐκληρονόμησεν." ΕΒΡ. α: 3,4, θεῖαν φύσιν.

Ἄλλος τρόπος ὅπου δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν κατὰ περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι Οὗτος ἐπιθυμεῖ συμμετοχὴν τῆς δόξης Του, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀθανασίας. Τοῦτο ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ ἐξυψώσει τοῦ Ἰησοῦ ὅπως καθίσῃ ἐν τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐν τῇ προσκλήσει τῇ ἐπεκταθείσῃ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ βαδίσουν εἰς τὰ βήματα τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, καὶ συμμετάσχουν ἐπίσης εἰς τὰς δόξας Αὐτοῦ.

Ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τοὺς ἀγγέλους, εἶναι μία ἄλλη ἐκδήλωσις τοῦ σχεδίου τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, καθὼς ὁ ἀπόστολος ἐξηγεῖ εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν του, λέγων, "Διότι πρὸς τίνα τῶν ἀγγέλων εἶπε ποτὲ, Υἱὸς μου εἶσαι σὺ, ἐγὼ σήμε-

ρον σὲ ἐγέννησα." Καὶ πάλιν, "Ἐγὼ θέλω εἰσθαι εἰς αὐτὸν Πατὴρ, καὶ αὐτὸς θέλει εἰσθαι εἰς ἐμὲ Υἱὸς." Ὄταν δὲ πάλιν εἰσαγά-
γῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην λέγει,
Καὶ ἅς προσκυνήσωσιν εἰς αὐτὸν πάντες οἱ
ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ." EBP. α:5,6. Ὁ Θεὸς πα-
ρείδεν τοὺς ἀγγέλους, ἐπεκτείνων τὴν πρόσ-
κλησιν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἵνα γείνη ὁ Λυτρωτὴς
τοῦ κόσμου, καὶ Οὗτος ἐπίσης παρείδεν τοὺς
ἀγγέλους ἐν τῇ προσκλήσει Του πρὸς τὴν Νέαν
Κτίσιν, ἐκλέγων αὐτὴν ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς
γῆς.

Βεβαίως ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μεταξὺ
τῶν ἀγγέλων ἐκείνους οἱ ὅποιοι μετὰ χαρᾶς
ὑπηρετοῦν Αὐτὸν, ἀλλὰ τοῦτο θέτει τὴν βάσιν
τῆς ἐλπίδος ἡμῶν ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ, ἥτις ὁδη-
γεῖ εἰς τὴν δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν, ἐὰν
μέχρι τέλους μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν κλῆσιν
καὶ καθιέρωσιν ἡμῶν. Εἴθε ἡ ἐλπίς αὕτη ὑπο-
στηρίζει ἡμᾶς μέχρι τέλους τῆς πορείας ἡμῶν
ὅπως δυνηθῶμεν νὰ γείνωμεν νικηταί, καὶ ἴ-
δωμεν Αὐτὸν καθὼς εἶναι. Α΄ ΙΩΑΝΝ. γ:2,3.

---ooo---

ΤΙ ΕΝΝΟΕΙ Η ΛΕΞΙΣ "ΦΡΟΝΤΙΖΩ;"

"Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον
νὰ συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλ-
λὰ πειρασθέντα κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα
ἡμῶν, χωρὶς ἁμαρτίας." EBP. δ:15, β:10,
ε:14.

---ooo---

ΕΙΝΑΙ μεγάλη παρηγορία δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι, κατὰ τὸν παρόντα Αἰῶνα τῆς θυσίας, ὡς ἐπιλεγέντα μέλη τῆς τάξεως τοῦ ἀντιτυπικοῦ ἱερέως, ἔρχονται νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ μέγας ἀντιτυπικός Ἀρχιερεὺς, Ἰησοῦς, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Λυτρωτὴς, ἐπίσης ἐδοκιμάσθη παντοιοτρόπως ἵνα ἀποδείξῃ τὴν πιστότητά Του πρὸς τὸν Θεὸν ὡς Νέον Κτίσμα. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἐτήρησε τὸν Νόμον, ἀλλ' ὡς Νέον κτίσμα ἔπρεπεν ἐπίσης εἰς ἀντιξόους περιστάσεις νὰ ἀποδείξῃ τὴν πιστότητά Του, καὶ κατασταθῇ ἱκανὸς διὰ τῆς πείρας ταύτης νὰ βοηθῇ τοὺς εἰς Αὐτὸν προσερχομένους, πειραζομένους καθ' ὁμοίότητά Ἐαυτοῦ.

Δὲν εἶναι ἄρκετὸν ὅτι ἐρχόμεθα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ ἀγαλλώμεθα ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐλπίδι τῆς ἀνω κλήσεως ἡμῶν, πρέπει ἐπίσης νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ σχετικῶς μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν καθιερωμένην ζωὴν ἡμῶν, καὶ ζήσωμεν πάσῃ θυσίᾳ ζητῶντες νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ προσαρμολογήσωμεν διὰ τῶν ἐξουσιαζουσῶν προνοιῶν Του, ὅπως ἔχωμεν συμμετοχὴν εἰς τὰς μελλούσας τιμὰς καὶ δόξας τῆς χιλιετοῦς ἐκείνης βασιλείας, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ μᾶς ἐκάλεσεν.

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, καθὼς ὁ τίτλος τοῦ μαθήματος μας ἐννοεῖ "ΦΡΟΝΤΙΖΩ." Ἡ ἀγωνιώσα κτίσις ἀναμένει, καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔχει "φροντίζει" δι' αὐτήν, τὴν ἡ-

μέραν τῆς χιλιετοῦς βασιλείας, προμηθεύσας τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς, τὴν θυσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ. Ἡ ἀγωνιῶσα κτίσις ἀναμένει καί-τοι ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, τὴν φανέρωσιν τῶν Υἱῶν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο τώρα ἡ τάξις αὕτη τῶν Υἱῶν προετοιμάζεται, καταρτίζεται ὅπως ἡ Κεφαλὴ αὐτῶν κατηρτίσθῃ διὰ τῶν παθημάτων, ὅπως γίνωμεν συμπαθητικοὶ ὡς ὑψιερεῖς τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως τῆς ὁμολογίας ἡμῶν. Ὅποιον προνόμιον!

Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως μανθάνωμεν νὰ συμπαθῶμεν μὲ τοὺς τεθλιμμένους εἰς τὰς συμφορὰς των, καὶ νὰ ἐννοοῦμεν τὴν κατάστασιν τῆς δυστυχίας των καὶ ἀδυναμίας των ἅτινα ἔρχονται ὅλα ὡς ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος, τῆς ἀρχικῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν αποτελεσμάτων αὐτῆς.

Ἀληθῶς, ἐπειδὴ ἔχομεν πλουσίως εὐλογηθῇ μὲ τὴν γυνῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ἔχομεν συμμετοχὴν εἰς τὰς πνευματικὰς εὐλογίας τῆς μελλούσης ταύτης βασιλείας, πρέπει νὰ μὴ παραβλέψωμεν τὸ σοβαρὸν γεγονός, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπίσης εἴμεθα ἐν σαρκὶ ἀκόμη, ὡς ἁμαρτωλοὶ καὶ θνήσκοντες ἄνθρωποι, καὶ ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἰστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀγάπη Του δὲν εἴ-χε προμηθεύσει τὸν χιτῶνα τῆς δικαιοσύνης, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνδυόμεθα καὶ καλυπτώμεθα, χιτῶνα τὸν ὅποιον ὁ Πατὴρ ἐπρομήθευσεν διὰ τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως.

Γράφων τοὺς λόγους τοῦ ἐδαφίου ἡμῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σαφῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐπιχειρήματα πολλῶν ἐκ τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅτι-οι τὸ εὐρισκὸν δύσκολον νὰ κατανοήσουν πῶς ὁ

Ἰησοῦς ἠδύνατο ὑπ' οἰανδήποτε ἔννοιαν τοῦ λόγου νὰ συνδέεται μὲ τὰ ἱερατεῖον. Παρ' ὅλα ταῦτα, οὗτοι ἔπρεπε νὰ κρίνουν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθῶς εἶχεν ἐπιβεβαιώσει τὰ ἱερατικὸν ἀξίωμα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀαρὼν, ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευΐ.

Ὁ ἀπόστολος ἐπίσης ὑποδεικνύει ὅτι, τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ ἐπῆλθον ὄχι διότι Οὗτος ἦτο ἁμαρτωλὸς-καθὼς τὰ μέλη τοῦ Σώματος Του εἶναι, οἱ ὑφιερεῖς- ἀλλὰ διότι Οὗτος ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπακοὴ ἔπρεπε νὰ δοκιμασθῇ καὶ ἀποδειχθῇ ὡς Νέου Κτίσματος. Ἦτο μόνον διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς ὑπακοῆς ταύτης πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη νὰ ὑποφέρῃ ἀτιμωτικὸν σταυρικὸν θάνατον, ὅτι Οὗτος ἠδυνήθη νὰ θεωρηθῇ ἄξιος τῆς ὑψηλῆς ἐξυψώσεως τὴν ὁποίαν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ὑπεσχέθη εἰς Αὐτὸν, δόξαν τιμὴν καὶ ἀθανασίαν.

Τὰ παθήματα τοῦ θανάτου Αὐτοῦ ὄχι μόνον ἀπετέλεσαν τὴν θυσίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, καὶ ἐπρομήθευσαν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, ἀλλὰ αἱ ταλαιπωρεῖται καὶ αἱ πεῖραι τὰς ὁποίας ὑπέμεινεν, ἦσαν ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτῆρος Αὐτοῦ ὡς Νέου Κτίσματος, διότι, καθὼς ὁ ἀπόστολος ἐξηγεῖ, "καίτοι ὢν Υἱὸς, ἔμαθε τὴν ὑπακοὴν ἀφ' ὧν ἔπαθεν, ὡς Νέον Κτίσμα. EBP.ε:8.

Ὑπάρχει καταπληκτικὴ ἔννοια εἰς τοὺς λόγους τούτους. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς οὐδέποτε ἦτο ἀτελὴς καθ' οἷονδήποτε χρόνον, ἐν τῇ ἔννοιά ὅτι Οὗτος ἦτο ποτε ἁμαρτωλός. Οὗτος ἦτο ἀπεναντίας τέλειος ὡς πνευματικὴ ὑπαρξίς πρὶν γεῖν Οὗτος σὰρξ, ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς,

διακηρύττεται ὅτι, ὡς ἄνθρωπος Οὗτος
 ἦτο "ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, κεχωρισμένος
 τῶν ἁμαρτωλῶν." EBP. ζ:26. Ὅθεν τὰ παθήματα
 Του δὲν ἔκαμον Αὐτὸν τέλειον ἐν τῇ ἐννοίᾳ
 κάμνοντα Αὐτὸν ἀναμάρτητον. Τὰ παθήματα ἐ-
 τελειοποίησαν Αὐτὸν ὡς NEON ΚΤΙΣΜΑ. Καὶ οἱ
 ἀκόλουθοι Αὐτοῦ πάσχουν τὰ ἴδια παθήματα
 οὐχὶ ὡς ἄνθρωποι διὰ νὰ ἁγιασθοῦν καὶ γεί-
 νουν ἀναμάρτητοι, ἀλλὰ τὰ ἴδια παθήματα ὡς
 NEA ΚΤΙΣΜΑΤΑ, ὡς ἡ Κεφαλὴ αὐτῶν ἔπαθε πάσχουν
 καὶ τὰ μέλη τοῦ Σώματος Αὐτοῦ. Τὸ βραβεῖον
 δὲ εἶναι εἰς ἀμφοτέρα, Κεφαλὴν καὶ Σῶμα, ἡ
 θεία φύσις. Ὁ Πατὴρ διέγραψε τὴν πορείαν
 ταύτην, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔμεινεν πιστὸς, καὶ ἐ-
 βραβεύθη διὰ τὴν πιστότητα Του. Ἡ ἴδια τιμὴ
 ἐπιφυλάσσεται καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ Σώματος
 Αὐτοῦ, ἐὰν μείνουν πιστὰ εἰς τὴν συνθήκην
 αὐτῶν μέχρι θανάτου.

---οοο---

ANTIMETΩΠΙΖΟΜΕΝ ΖΩΗΝ ΜΟΝΟΙ;

" Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι Μεσίτης Διαθήκης
 Καινῆς, ἵνα, διὰ τοῦ θανάτου ὅστις ἔγει-
 νε πρὸς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῆς πρώτης
 Διαθήκης παραβάσεων, λάβωσιν οἱ κεκλη-
 μένοι τὴν ἐπαγγελίαν τῆς αἰωνίου κλη-
 ρονομίας." EBP. θ:15..

---οοο---

Φ ΟΤΟΥ ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς
 τὸν κόσμον ὡς ἀποτέλεσμα παρα-
 κοῆς εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ὁ
 Ἀδὰμ καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ,

καίτοι ακόμη δὲν εἶχεν γεννηθῇ, ἔχουν καταδικασθῇ ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Ἀσθένειαι, δυστυχήματα, πόλεμοι, καὶ ἀθλιότητες πάσης περιγραφῆς ἔγεινεν ἡ μερίς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τελικῶς καταλήγει εἰς τὸν τάφον. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὅλων τῶν αἰώνων, συνεχίζουσι νὰ ἀντιμετωπίζουσι τὰ ἐμβάλλοντα εἰς ἀμηχανίαν προβλήματα τῆς ζωῆς μὲ μικρὰν ἢ καθόλου γνῶσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θεὸς σιωπηρῶς ἔχει προνοήσει διὰ τὴν ἀνόρθωσιν αὐτῶν μέσω ἀναπτύξεως ΕΝΟΣ ΜΕΣΙΤΟΥ, ὅστις θὰ ἴσταται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς Ἀποκαταστάσεως. Αὕτη θὰ ἀρχίσῃ εὐθὺς ὅταν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ΜΕΣΙΤΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ἦθελον ἐτοιμασθῇ, καὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἰδρυθῇ μέσω τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ θέλει φερθῇ πάλιν ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ τῆς.

Ὅταν μελετῶμεν τὸ θέμα τοῦτο, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ φέρωμεν ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ὅτι, διαρκούσης τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Θεὸς δὲν θὰ δοσοληψῇ κατ' εὐθείαν μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ μέσω ΕΝΟΣ ΜΕΣΙΤΟΥ, ἵνα ἀποκτήσουν συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἑβραῖοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ ἀπόστολος ἀπευθύνεται, θὰ χρειασθῇ νὰ ἔλθωσι πρὸς τὸν ΜΕΣΙΤΗΝ - Ἰησοῦν καὶ τὰ 144,000 μέλη τοῦ Σώματος Του, - ὅστις θὰ ἐνεργῇ χάριν αὐτῶν. Τοιαύτη θὰ εἶναι ἡ διευθέτησις διαρκούντων τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως. Αἱ κατ' ἔτος θυσίαι μόσχων καὶ τράγων ἔδιδεν τὴν εὐκαιρίαν ταύτην τῆς συνδιαλλαγῆς.

Περαιτέρω μελέτη δεικνύει ὅτι, ἡ λέξις ΜΕΣΙΤΗΣ ἐννοεῖ Εἰς ὅστις ἴσταται μεταξὺ δύο

ἐχθρικῶς διακειμένων. Τοῦτο εἶναι ἐν ἁρμο-
νίᾳ μὲ προηγουμένης γνώμας σχετικᾶς μὲ τὴν
πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρω-
πος ἤθελεν πλησιάζει Αὐτὸν ὑπὸ τὰς διευθε-
τήσεις τοῦ χιλιετοῦς αἰῶνος τῆς Βασιλείας
Του. Ὁ Ἰησοῦς βεβαίως, κατέθεσε τὸ θεμέλιον
διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τὸ μέγα, δόσαντος τὴν ἰ-
δίαν Αὐτοῦ ζωὴν ἐν θυσίᾳ, συμφώνως τοῦ θε-
λήματος τοῦ οὐρανίου Πατρὸς.

Ἡ Π. Διαθήκη τοῦ Νόμου ὑπῆρχεν ἐν ἐνερ-
γείᾳ ἐπὶ αἰῶνας, ὅταν ὁ Παῦλος παρουσίασε
τὰς σκέψεις ταύτας πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἀδελ-
φοὺς, πολλοὶ ἀναμφιβόλως εἶχον ἐρωτή-
σεις ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ἐν σχέ-
σει μὲ τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον
ὅτι οὗτοι ἦσαν οἱ εὐνοούμενοι τοῦ Θεοῦ, ἵνα
συμπληρώσῃ τὸ ἐκτεθὲν ἔργον ἐν τῇ Διαθήκῃ
ταύτῃ. Πολλοὶ τῶν Ἑβραίων οἱ ὅποιοι προσῆλ-
θον εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδέχθησαν Αὐτὸν ὡς
Λυτρωτὴν τῶν, πιστεύουν ὅτι οὗτοι ὀφείλου-
ν κάπως νὰ διατηροῦν κάποιον εἶδος συσχετίσε-
ως πρὸς τὴν Π. Διαθήκην τοῦ Νόμου καὶ τῶν
θεσμῶν τῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον τόσον πολὺ
μέρος ζήσει προηγουμένως.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς αὐτοὺς ὁ Παῦ-
λος δίδει ἔμφασιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναγνωρί-
σεως τοῦ Νόμου ὡς ὄντος ἀπλῶς τυπικὸς τῆς
Διαθήκης ἣτις προεικόνιζε καλλιτέραν τοιαύ-
την, καὶ ὁ Μεσίτης αὐτῆς προετύπου Ἐναν με-
γαλύτερον Μεσίτην, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, τὴν
Κεφαλὴν καὶ τοὺς ἀληθεῖς ἀκολουθοῦνς Του ἀ-
ποτελοῦντων τὰ μέλη τοῦ Σώματος Αὐτοῦ, καὶ
ὅτι τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τράγων χρησιμο-
ποιουμένου ἐν τῇ περὶ ἁμαρτίας προσφορᾷ

ὑπετύπου τὰς καλλιτέρας θυσίας διὰ τῶν ὀ-
ποιῶν ἢ νέα καὶ καλλιτέρα Διαθήκη ἤθελεν
τεθῆ ἓν ἐνεργεῖα ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ ὑπὸ τὸν
Χριστὸν.

Τὸ πλεῖστον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ παραμέ-
νει ἐν σκότει ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχέδιον τοῦ Θε-
οῦ καὶ τῶν σκοπῶν τῶν σχετιζομένων πρὸς
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἐγγίζουσαν
βασιλείαν Του. Καίτοι θεοματουργικῶς ἐπανε-
φερεν αὐτοὺς εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ἐν-
τούτοις τὸ κάλυμμα τοῦ Νόμου μένει ἐπ' αὐ-
τῶν, καὶ θὰ διέλθουν διὰ τρομερᾶς πείρας
ἥτις θὰ ἀφαιρέσῃ τὴν τύφλωσιν αὐτῶν, καὶ θὰ
ἐπιβλέψουν εἰς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐξεκέντη-
σαν. ZACH. ιβ:10, IEZEKIEL κ:33-37.

Ἐντούτοις, ὅταν ἡ οἰκονομία ἡ νέα ἤθε-
λεν ἀρχίσαι νὰ χαράζῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὅταν
οὔτοι ἤθελον ἴδω τοὺς ἀναστηθέντας Ἀρχαί-
ους Ἀριστεῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐ-
τῶν χώρα, τελείους, καὶ ὡς δέκτας τῆς θείας
εὐνοίας καὶ εὐλογίας, καὶ ὅταν οὔτοι ἤθε-
λον ἴδω τοὺς ἀδελφοὺς των νὰ εὐλογοῦνται
ὑπὸ τὴν λειτουργίαν τῆς διευθετήσεως τῆς
Νέας Διαθήκης, τότε οἱ Ἰουδαῖοι οἱ ὅποιοι
ἐτυφλώθησαν καὶ ἠπίστουν, θὰ ἐπιστρέψουν
πρὸς τὸν Χριστὸν, μὲ ἐπίδειξιν ἀληθοῦς πίς-
τεως καὶ ὑπακοῆς, καὶ καθὼς ἄνωτέρω εἴπωμεν,
θέλουσιν ἐπιβλέψαι εἰς ΕΚΕΙΝΟΝ τὸν ὅποιον
ἐξεκέντησαν καὶ θέλουσι θρηνήσῃ δι' Αὐτὸν,
καὶ ἀναγνώρισαι Αὐτὸν ὡς τὸν Μεσίαν των.

Οὕτως ἐπίσης οἱ λαοὶ τῶν ἄλλων ἔθνων

θα συναθροισθοῦν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ζητή-
 σουν νὰ ἔλθουν εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸ θέλημα
 Του. Διότι ἐκ Σιὼν θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ
 λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ." ΗΣ. β:3. Τότε
 ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, ἐπιστρέφοντες πρὸς τὴν Σι-
 ὼν ἵνα λάβουν ὁδηγίας ἀπὸ τοὺς ἀναστηθέντας
 Ἀρχαίους Ἀριστεῖς, θὰ μάθουν περὶ τῶν ὁδῶν
 τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπακούοντες θέλουν ἀπολαύσει
 τὸ δῶρον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

---οοο---

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ ΒΑΣΙΜΟΝ ΜΙΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ;

" Διότι συλλογίσθητε τὸν ὑπομείναντα ὑ-
 πὸ τῶν ἁμαρτωλῶν τοιαύτην ἀντιλογίαν
 εἰς ἑαυτὸν, διὰ νὰ μὴ ἀποκάμῃτε χαυ-
 νούμενοι κατὰ τὰς ψυχὰς σας." ΕΒΡ. ιβ:3.

--οοο---

Ν ΤΩ Γραφικῷ τούτῳ ἐδαφίῳ ὁ ἀπόστο-
 λος φέρει εἰς τὴν προσοχὴν μας
 τὸ μέγιστον καὶ μεγαλοπρεπὲς πα-
 ράδειγμα πιστότητος καὶ ὑπομονῆς πρὸς
 τὸν Θεὸν ὅπερ ποτε ἐγνώσθη τὸν Κύριον ἡμῶν
 Ἰησοῦν- καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ὅλοι ἡμεῖς ἐξαιρετι-
 κῶς δυνάμεθα νὰ θεωρῶμεν Αὐτὸν ὅστις ὑπέφε-
 ρε τόσον πολὺ διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Δι-
 καιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς λέξεως "συλλογίσ-
 θητε" εἶναι ἐνδιαφέρουσα, διότι ἀπαξ αὕτη
 εὐρίσκεται ἐν τῇ Γραφῇ. Τὸ Κείμενον λέγει
 "ἀφορῶντες" δηλ. παρατηρήσατε Αὐτὸν προσεκ-
 τικῶς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀπόστο-

λος Παῦλος εὔχεται ἡμᾶς νὰ μελετῶμεν, ἐκ-
τιμῶμεν καὶ λάβωμεν σοβαρὰν γινῶσιν τῆς ζω-
ῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Ὅσον περισσότερον
μελετῶμεν τὴν πορείαν τῆς ζωῆς Του καὶ κα-
τανοοῦμεν τί αὕτη ἐστοίχισεν εἰς Αὐτὸν ἵνα
γείνη πιστὸς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πα-
τρὸς, καὶ πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθείας
καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τόσον περισσότερον δυ-
νάμεθα νὰ ἴδωμεν περὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θαν-
μασίου χαρακτήρος Αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐφείσθη τῆς ἰδίας Του ζω-
ῆς, ἅν καὶ ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς οὐρα-
νίους δυνάμεις ἵνα ἐνεργήσουν χάριν Αὐτοῦ,
καὶ δὲν ὑπεστάλλη εἰς οὐδὲν ὥπως δυνηθῇ νὰ
πράξῃ τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Αὐτοῦ Πατρὸς.
Δὲν προσεπάθησε νὰ γείνη ἐντυπωσιακὸς ἵνα
ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν πρὸς ἑαυτὸν, ἀλλὰ ἐν ὑ-
πομονῇ καὶ ταπεινῶς ἐργάζετο τὰ ἔργα τοῦ
Πατρὸς Του, καὶ τοῦτο "μετὰ χαρᾶς." ΦΑΛΜ.μ:8.

Ἦτο ὑπὸ νόμον καὶ τὰς ἀρχὰς τὰς κατατε-
θείσας ἐν τῷ Νόμῳ καὶ τοῖς προφήταις, "καὶ
δὲν εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ." Α΄
ΠΕΤΡ. β: 22. Ὅταν ὑποθέσεις ἡγείροντο ὥς
πρὸς τὸν Νόμον καὶ τῆς ἐρμηνείας του, Οὗτος
παρουσίαζεν πλήρεις καὶ ἀπλὰς ὁδηγίας, ἐκτι-
μῶν αὐτὸν, καὶ μὴ παραλείπων τί ἐξ αὐτοῦ.
Οὗτος διεκήρυττεν ὅτι, τὰ πάντα ἦλθον ἐκ
τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐδέποτε ἡξίωσεν ὅτι, ὅ,τι δὴ-
ποτε Οὗτος ἔλεγεν ἢ ἔπραττεν ὅτι ἦτο ἀφ' ἑ-
αυτοῦ.

Διὰ τοῦτο ὁ ἀπόστολος λέγει, "ὑπέμεινε
τοιαύτην ἀντιλογίαν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς
ἑαυτὸν."

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

Σεῖς
ὅμως ἀ-
γαπητοί, ἐ-
ποικοδοκοῦν-
τες ἑαυτοὺς ἐπὶ
τὴν ἀγιωτάτην πί-
στιν σας, προσευχόμε-
νοι ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, φυ-
λάξατε ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγά-
πην τοῦ Θεοῦ, προσμένοντες τὸ
ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον." ΙΟΥΔ.21,22.
---οοο---

ΙΣ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτὴν ὁ Ἰούδας προ-
τρέπει ἡμᾶς ὅπως "ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν
πίστιν ἣτις ἅπαξ παρεδόθη εἰς τοὺς ἀγί-
ους." ἐδ. 3. Τὰ ἐδάφια ταῦτα εἰσηγοῦν-
ται ἀγῶνα διὰ τὴν πίστιν ἣτις ἅπαξ παρεδόθη
εἰς τοὺς ἀγίους, ἀγῶνα διὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ
τηρηθῶμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἄλλην ἔκφρα-
σιν ὁ ἀπόστολος λέγει, "Διότι δὲν αἰσχύνομαι τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐπεὶ εἶναι δύναμις Θε-
οῦ πρὸς σωτηρίαν." Εἶναι ὡσαύτως καὶ τὸ εὐαγγέ-
λιον τῆς βασιλείας. Εἰς πολλοὺς τοῦτο κατὰ τὰ
τέλη τοῦ αἵωνος γνωρίζεται ὡς τὸ "Θεῖον Σχέδιον
τῶν Αἰώνων."

Ἡ λέξις "εὐαγγέλιον" σημαίνει ἀγαθὰς ἀγγελί-
ας. Ἐρευνῶντες τὰς Γραφὰς διὰ νὰ μάθωμεν λεπτο-
μερείας περὶ τῆς ἁγίας ταύτης πίστεως, πράγματι
εὐρίσκομεν αὐτὴν ἐμπεριέχουσαν ἀγαθὰς ἀγγελίας.

Ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη πρότερον εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὅταν ὁ Θεὸς εἶπεν ὅτι διὰ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ θὰ ὑψολογοῦντο πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ΓΕΝ. ιβ:3, κβ:18. Ὁ Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, ὁ Ἰησοῦς ἦτο τὸ ἐπαγγελθὲν σπέρμα, καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη ὁ ἄγγελος διεκήρυξε, "Ἰδοὺ, εὐαγγελίζομαι εἰς ἐσᾶς χαρὰν μεγάλην ἣτις θέλει εἰσθε διὰ πάντα τὸν λαόν." ΛΟΥ-ΚΑ β:10.

Τὸ Θεῖον σχέδιον τῆς σωτηρίας ἐμπεριέχεται εἰς τὰς διαφοροὺς διδασκαλίας τῆς Γραφῆς. Ἡ λέξις διδασκαλία, σημαίνει διδαχὴν. Πολλάκις ἀναφερόμεθα εἰς τὰς δογματικὰς καὶ ἄλλοτε εἰς τὰς μὴ δογματικὰς διδασκαλίας τῆς Γραφῆς. Ἐν τῇ πραγματικότητι, ὅλαι αἱ διδασκαλαὶ τῆς Γραφῆς εἶναι δογματικαί, διότι ὅλαι ἀποτελοῦν μέρος τοῦ Θεοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας. Ἐντούτοις ὑπάρχουν θεωρίαι τὰς ὁποίας πολλοὶ ἐξ ἡμῶν κατέχουν ὡς Γραφικὰς, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἐκτίθενται καθαρῶς ἐν τῇ Γραφῇ. Αἱ θεωρίαι αὗται εἶναι διάφοροι μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν βάσιν φιλονικειῶν, οὐδὲ νὰ διακόπτουν τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀδελφῶν.

Εἰσηγούμεθα ὅπως αἱ διδασκαλαὶ ἐκεῖναι αἵτινες ἀποδεικνύονται διὰ τοῦ "τάδε λέγει Κύριος" αὗται καὶ μόνον νὰ θεωρῶνται θεμελειώδεις. Τὸ κέντρον ὅλων τῶν βασικῶν διδασκαλιῶν εἶναι τὸ Ἀντίλυτρον. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν, "Διότι εἶναι εἰς Θεὸς, εἰς καὶ μεσότης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς." A.TIM. β:5,6. Ἡ λέξις "ἀντίλυτρον" σημαίνει ἀντίστοιχον ἀξίαν, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ γεγονός, πῶς ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε τὴν τελείαν Αὐτοῦ ζωὴν εἰς ἀντικατάστασιν τῆς τελείας ζωῆς τοῦ Ἀδάμ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπώλεσε διὰ τῆς παρακοῆς αὐτοῦ.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΤΩΣΙΣ

Διὰ τὴν λάβρην τῆς κατάλληλου ἐκτίμησιν τῆς διδασκαλίας τοῦ ἀντιλήπτου, πρέπει νὰ γνωρίζῃ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τῆς ποινῆς ἣτις ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν ἕνεκεν τῆς παρακοῆς. Ἡ Γραφή μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη "κατ' εἰκόνα Θεοῦ" καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς, χοϊκὸς, οὐχὶ πνευματικὸς. ΓΕΝ. α:26,27, β:7, Α.ΚΟΡ. ιε:47, ΨΑΛΜ. η:4-9. Μετὰ τῆς βασικῆς ταύτης ἀληθείας εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ γῆ ἐδημιουργήθη διὰ νὰ εἶναι ὁ παντοτεινὸς οἶκος τοῦ ἀνθρώπου. ΗΣ. με:18. Δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ ὅπως ὁ ἄνθρωπος μετὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ πείρας ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, μεταφερθῇ διὰ τῆς θύρας τοῦ θανάτου εἰς ἄλλο μέρος καὶ συνθήκας διὰ νὰ διαμῆνῃ.

Ἡ ποινὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, οὐχὶ αἰώνια βάσανα. Αὕτη εἶναι μὴ βασικὴ ἀλήθεια καὶ διδασκαλία τῆς Γραφῆς. Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἀδὰμ, ὅτι ἐὰν φάγῃ ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ θὰ ἀποθάνῃ. ΓΕΝ. β:17. Μετὰ χιλιάδων ἐτῶν ὁ ἀπ. Παῦλος ἔγραψεν ὅτι "ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος." ΡΩΜ. ς:23. Μόνον ἀλλαγὴ τῆς σημασίας τῶν λέξεων δύναται νὰ μετατρέψῃ τὴν διδασκαλίαν ταύτην, καὶ πράγματι, πολλοὶ ἀκριβῶς τοῦτο πράττωσιν. Ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν πιστεύουσι εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ θανάτου, ἀξιοῦν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς μέρος βασάνων. Αἱ Γραφαὶ ὅμως μᾶς πληροφοροῦν ὅτι "οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουσιν οὐδὲν." ΕΚΚ. θ:5.

Ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῷ θανάτῳ. Ὁ Ἡσαίας ἔγραψεν ὅτι "παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον." ΗΣ. νγ:12. Καὶ τοῦτο ἔφερε τὴν ἐλπίδα τῆς ἐγέρσεως ἐκ τοῦ θανάτου. Ὁ Παῦλος ἔγραψε, "Καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν

τῷ Ἀδὰμ, οὕτω καὶ πάντες θέλουσι ζωοποιηθῇ ἐν τῷ Χριστῷ." Α.ΚΟΡ. ιε:22. Πόσον καθαρὰ καθίσταται ἡ κατάλληλος κατανόησις τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς πτώσεως αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀντιλύτρου, ἐὰν ἡ ἀνθρώπινος φυλὴ θὰ ἀπελάμβανε ζωὴν πέραν τοῦ τάφου δι' ἀναστάσεως, ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς. Πράγματι, αὐταὶ εἶναι μεγάλαι βασικαὶ διδασκαλαὶ τῆς Γραφῆς διὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀγωνιζόμεθα.

Η ΑΒΡΑΑΜΙΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μία ἄλλη διδασκαλία τοῦ θείου σχεδίου τῆς σωτηρίας ἐκτίθεται εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι ἐν τῷ σπέρματι τοῦ θὰ εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Ὃταν ὁ Ἀβραάμ ἀπέδειξε τὴν πίστιν του διὰ τῆς ἀποφάσεώς του νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱὸν του, ὁ Θεὸς ἐβεβαίωσεν τὴν ὑπόσχεσιν Του δι' ὄρκου. ΓΕΝ. ιβ:3, κβ:15-18. Τὸ σπέρμα τῆς διαθήκης ταύτης κυρίως εἶναι ὁ Μεσίας, ὁ Χριστὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης, τοῦ Ἰησοῦ ὄντος κεφαλῇ, καὶ ἡ ἐκκλησία τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὁ Παῦλος ἔγραψεν, "Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοὶ καθὼς ὁ Ἰσαὰκ ἐπαγγελίας τέκνα εἴμεθα." ΓΑΛ. δ:28.

Οἱ φυσικοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ ἐπρόσμενον τὸν Μεσίαν, βεβαιωθέντες ἐπανειλημμένως ὅτι θὰ ἔλθῃ, καὶ αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Θεοῦ ἦσαν ἐγγυημέναι εἰς αὐτοὺς, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Πολλὰ προφητεῖαι ἀνέφερον τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἄλλαι τὰ παθήματα αὐτοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι παρέβλεψαν τὰ παθήματα αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἦλθε ταπεινὸς πρῶτον διὰ νὰ πάθῃ καὶ ἀποθάνῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, καὶ οὐχὶ νὰ ἰδρύσῃ τὴν βασιλείαν Του, διότι δὲν ἦτο ὁ καὶρὸς διὰ ταύτην τότε, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀπέρριψαν.

Αἱ προφητεῖαι προεῖπον τὴν γέννησιν Αὐτοῦ ὑπὸ Παρθένου. ΜΤ. ζ:14. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐπιβεβαίω

τὸ γεγονός τοῦτο. ΛΟΥΚ. α:30,35, ΙΩΑΝΝ.α:14. Ἦτο ἀνάγκη ὅπως ὁ Λόγος γείνη σὰρξ, καὶ δώσῃ τὴν ζωὴν Του ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. ΙΩΑΝΝ. ε:51. Ἡ διδασκαλία αὕτη τῆς πρώτης ἐλεύσεως εἶναι μία ἀπὸ τὰς βασικὰς διδασκαλίας τῆς Γραφῆς ἐν τῷ Θείῳ σχεδίῳ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ διδασκαλία τῆς Δευτέρας Παρουσίας εἶναι ἐπίσης θεμελιώδης. Αὕτη περιλαμβάνει τὸν τρόπον τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος, ἔδωκε τὴν σάρκα Του διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν Του μεγάλως ἐξυψώθη εἰς τὴν θεϊὰν φύσιν. ΚΟΛ. α:15, ΕΦΕΣ. α:20,21, ΦΙΛ. β:8-11, Β.ΚΟΡ. ε:16, Α. ΠΕΤΡ. γ:18. Ἐκ φύσεως λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τώρα εἶναι πνευματικὴ ὑπόστασις, καὶ ἀόρατος εἰς τὸν φυσικὸν ὀφθαλμὸν, ὡς ὁ Θεὸς εἶναι ἀόρατος. Α.ΤΙΜ.α:17. Εἶναι Οὗτος ὁ Θεὸς Χριστὸς ὅστις ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν Δευτέραν Αὐτοῦ Παρουσίαν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Παρουσία Αὐτοῦ θὰ γείνη γνωστὴ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὅταν ἦτο ἐν σαρκὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, "Ἐτι ὀλίγον καὶ ὁ κόσμος πλεόν δὲν μὲ βλέπει." ΙΩΑΝΝ. ιδ:19.

Αἱ Γραφαὶ μᾶς διδάσκουν ὅτι οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ θὰ γνωρίσουν τὸ γεγονός τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας διὰ σημείων τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι εὐδιάκριτα. Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν "Τὶ τὸ σημεῖον τῆς παρουσίας σου καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;" ΜΑΤΘ. κδ:3. Τὰ σημεία, ὅθεν, ἅτινα ὁ Ἰησοῦς ὑπεδείκνυεν εἰς τὴν ἐρώτησίν των, δὲν ἦσαν σημεῖα ὑποδεικνύοντα τὴν ἐγγύτητα τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ, ἀλλὰ μάλλον, ταῦτα θὰ εἶναι σημεῖα ὑποδεικνύοντα ὅτι Οὗτος εἶναι παρὼν, ἀόρατος, καθὼς αἱ Γραφαὶ φανερώνουν ὅτι θὰ εἶναι. ΜΑΤΘ. κδ:37-39, ΛΟΥΚ. ιζ: 25-30.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν Του ὁ Ἰησοῦς ἔφερεν πολλὰ σημεῖα. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ καλέσωμεν τὴν προσοχὴν σας εἰς δύο ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι καθαρὰ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκφυγῶσι τὴν προσοχὴν μας. Ἰδὲ ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀναφέρεται εἰς ΜΑΤΘ. κδ:21,22. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἀναφέρεται εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Δανιὴλ ιβ:1 περὶ τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, ὁποῖα δὲν ἔγεινεν ἀφ' οὗτου ὑπῆρξεν ἔθνος. Ὁ Ἰησοῦς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν "θλίψις" διὰ νὰ ὑποδείξῃ πόσον σκληρὰ θὰ εἶναι, ὥστε, ἐὰν δὲν συνετέμνοντο αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι δὲν ἤθελε σωθῇ οὐδεμία σὰρξ.

Πιθανὸν ἡ μεγαλειτέρα καταστροφή τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι διήλθον ἦτο κατὰ τοὺς τελευταίους δύο Παγκοσμίους Πολέμους. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁμως τὸ γένος ἠϋξάνεν. Ἀλλὰ τώρα τὰ πράγματα διαφέρουν. Ἐπιστήμονες σήμερον, καὶ Κυβερνήσεις, καὶ στρατιωτικοί, ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι, γενικὸς πόλεμος τώρα μὲ τὴν ὑδρογόνον βόμβαν, θὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀκριβῶς τοῦτο προεῖπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸ δέκα ἐννέα αἰώνων ὅτι θὰ ἦτο σημεῖον τῆς Β. Παρουσίας Αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐὰν δὲν συνετέμνοντο αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι δὲν ἤθελεν σωθῇ οὐδεμία σὰρξ.

"Ἄλλο σημεῖον τῆς Παρουσίας, σχετίζεται μὲ τὰς πεῖρας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. Οὗτος εἶπεν, "Ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει εἰσθαῖ πατουμένη ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἕως οὗ ἐκπληρωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν." ΛΟΥΚ. κα:24. Ἡ καταπάτησις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἤρχισεν τὸ 606 π.Χ. ὅταν ἐφέρθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὑπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα. Ἐκεῖ ἔχασαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, καὶ ἦσαν ὑποτελεῖς ἀκόμῃ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὅτι ἡ καταπάτησις αὕτη θὰ ἐξηκολούθῃ ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ α' ἰωνος τούτου, βλέπομεν τὰ πράγματα νὰ ἀλ-

λάσσουν. Ὁλίγον μετὰ τὴν Πρώτην Παρουσίαν, οἱ Ἰουδαῖοι διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἡ καταπάτησις αὐτῶν ἔγεινε χειροτέρα. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου Αἰῶνος, πολλὰ ἀλλαγαὶ ἔλαβον χώραν. Κατὰ τὸ 1948 ἰδρύθη τὸ Ἰουδαϊκὸν Ἔθνος, ἐλεύθερον καὶ μὴ πλέον καταπατούμενον ὑπὸ τῶν Ἑθνῶν. Καὶ πράγματι οὗτοι εἶναι μέλος τῶν Ἡνωμένων Ἑθνῶν.

Ἀληθές, ὁ Ἰσραὴλ εἶναι συγκεχυμένος μὲ τὴν χαώδη κατάστασιν ἐν τῷ κόσμῳ, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ Ἔθνη. Πρέπει πάντοτε νὰ ἀγρυπνῇ κατὰ τῶν γειτόνων αὐτοῦ Ἀράβων. Ἀκόμη δὲν ἐγνώρισαν τὴν προφητικὴν σημασίαν τῆς παρουσίας αὐτῶν πείρας. Τοῦτο θὰ ἔλθῃ ἀργότερον. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Ἰησοῦς ὑπεδείκνυεν ὡς σημεῖον τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας, ἦτο ὅτι, ὁ λαὸς Του δὲν θὰ ἦτο πλέον "καταπατούμενος ὑπὸ τῶν Ἑθνῶν" καὶ ὅτι, πάλιν θὰ ἀνέκτων τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Τοῦτο ἔχομεν ἴδει ὅτι ἐξεπληρώθη εἰς ἀξιοθαύμαστον βαθμόν.

Ἀφοῦ αἱ Γραφαὶ μᾶς φανερῶνουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ εἶναι ἀόρατος καὶ φανερούμενος μόνον διὰ "σημείων" καὶ ἐνῶ τὰ δύο ἀνωτέρω σημεία εἶναι καθαρὰ καὶ κατανοούμενα, δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν τὸ γεγονός τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας μὲ τὸ "Τάδε λέγει Κύριος," καὶ νὰ θεωρῶμεν τοῦτο ὡς μίαν "βασικὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ σχεδίου." Ἡ δὲ ἀναγνώρισις τῆς Παρουσίας τοῦ Κυρίου μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γεγονότα, καὶ ὅτι ταῦτα εἶναι πρόξενος χαρᾶς εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες ποθοῦν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Μεσιανικῆς Αὐτοῦ Βασιλείας.

Η ΑΝΩ ΚΛΗΣΙΣ

Τὸ Θεῖον σχέδιον διὰ τὸν κόσμον γενικῶς εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ζωῆς ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ὡς ἂν-

ἄνθρωποι. Ὁ Πέτρος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ καιροῦ τούτου, ὡς "καιροὶ ἀποκαταστάσεως πάντων", καὶ μᾶς λέγει ὅτι περὶ τούτου ὁμίλησαν πάντες, οἱ προφῆται τοῦ Θεοῦ. ΠΡΑΞ. γ:19-21. Ἐν τούτοις ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν μεγαλειτέραν ταύτης ἐλπίδα διὰ πάντας τοὺς ἀκούθους Αὐτοῦ. Προτοῦ σταυρωθῇ, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του,

" Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου, εἶναι πολλὰ οἰκήματα, εἰ δὲ μὴ ἤθελον σᾶς εἰπεῖ, ὑπάγω νὰ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον. Καὶ ἀφοῦ ἔρχομαι, καὶ θέλω, σᾶς παραλάβει πρὸς ἑμαυτὸν, διὰ νὰ ἦσθε καὶ σεῖς ὅπου εἰμαι καὶ ἐγὼ." ΙΩΑΝΝ. ιδ:2,3.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὁ Ἰωάννης ἔγραψεν, "Ἀγαπητοί, τώρα εἴμεθα τέκνα Θεοῦ, καὶ ἐτι δὲν ἐφανέρωθι τὶ θέλομεν εἶσθαι, ἐξεύρομεν ὅμως ὅτι ὅταν φανερωθῇ θέλομεν εἶσθαι ὅμοιοι μὲ αὐτὸν, διότι θέλομεν ἰδεῖ αὐτὸν καθὼς εἶναι." Α. ΙΩ. γ:2. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀνάστασις, τῶν ἀληθῶς ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξυψωθῶσιν εἰς τὴν θείαν φύσιν, ὡς Αὐτὸς εἶναι θεία φύσις, ὅταν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Ὁ Παῦλος ὀνόμασε τὴν κλῆσιν ταύτην, "οὐρανίαν κλῆσιν" ΦΙΛ. γ:14. ὁ δὲ Πέτρος ἔγραψε περὶ αὐτῆς τῆς ἐλπίδος ὡς "κληρονομίαν, ἀφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον." Α. ΠΕΤΡ. α:3,4. Καὶ ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι βασικὴ, πολῦτιμος, τοῦ θείου σχεδίου ἐν τῇ Γραφῇ.

ΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Ἡνωμένα μετὰ τῆς ἐλπίδος τῆς δόξης καὶ συμβασιλείας μετὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν παθημάτων καὶ συνθήκης ἐπὶ θυσίας μετ' Αὐτοῦ. Ὁ Παῦλος λέγει, "ἐγεινάμεν σύμφυτοι" μετὰ τοῦ Ἰησοῦ "εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ." ΡΩΜ. ς: 5. Καὶ

τοῦτο μᾶς δίδει μίαν ἀκόμη βασικὴν διδασκαλίαν, ὅτι οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ συμμετέχουν εἰς τὰς θυσίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου Αἰῶνος. Ὁ Ἰησοῦς μόνος ἐπρομήθευσε τὸ Ἀντίλυτρον. Οἱ ἀκόλουθοι Αὐτοῦ καλοῦνται νὰ προσφέρωσιν αὐτοὺς "θυσίαν ζῶσαν" βεβαιωθέντες ὅτι θὰ εἶναι ἁγία καὶ εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν. ΡΩΜ. ιβ:1.

Ὁ Παῦλος γράφει εἰς ΡΩΜ.ς:10,11,

" Διότι καθ'ὃ ἀπέθανεν, ἀπέθανεν ἅπαξ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καθ'ὃ ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν. Οὕτω καὶ σεῖς φρονεῖτε αὐτοὺς ὅτι εἰσθε νεκροὶ μὲν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, ζῶντες δὲ εἰς τὸν Θεόν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν."

Ὁ θάνατος Αὐτοῦ ἦτο προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας. Καὶ ἡμεῖς καλούμεθα ὅπως συμμετάσχωμεν εἰς τὰ παθήματα Αὐτοῦ, ὅπως συμμετάσχωμεν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξαλείψεως τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ πάσης τῆς γῆς. Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ, εἶναι βασικὴ διδασκαλία τῆς Γραφῆς, εἰς τὸ Θεῖον σχέδιον τῆς σωτηρίας.

ΑΙ ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ Θεοῦ σχεδίου, ὁ Θεὸς πολιτεύεται μὲ τὸν λαὸν Του ὑπὸ τοὺς ὅρους τῶν Διαθηκῶν. Ἐχομεν προαναφέρει τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν πρὸς τὸν Ἀβραὰμ γενομένην. Ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ Διαθήκη τοῦ Νόμου, ἡ γενομένη μὲ τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὸ ὅρος Σινᾶ. Εἰς Ἱερεμίαν λα:31,34, εὐρίσκωμεν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ περὶ Καὶνῆς Διαθήκης μετὰ τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ καὶ τοῦ οἴκου Ἰούδα, ἔνθα ὁ Νόμος Αὐτοῦ θὰ γραφῇ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν.

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποίους αἱ

διάφοροι αὐταὶ διαθήκαι εφαρμόζονται, καὶ τὶ αὐ-
ται θὰ ἐπιτελέσωσιν. Εἰς τὴν Ἀβρααμιαίαν διαθή-
κην συμπεριλαμβάνεται τὸ σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας,
καὶ ἡ εὐλογία πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Ἡ Διαθή-
κη τοῦ Νόμου ἥτις προσετέθη ἐκατοντάδας ἔτη με-
τὰ ταῦτα, δὲν ἀκυρεῖ τὴν ἀρχικὴν Διαθήκην πρὸς
τὸν Ἀβραάμ, ἀλλὰ "ἐξ αἰτίας τῶν παραβάσεων προ-
σετέθη, ἐωσοῦ ἔλθῃ τὸ σπέρμα πρὸς τὸ ὁποῖον ἐγει-
νεν ἡ ἐπαγγελία." ΓΑΛ. γ: 17-19.

Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ ὅτι ὅσοι "ἐνεδύθησαν τὸν Χρι-
στὸν" εἶναι σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας. ΓΑΛ. γ: 16, 27-
29. Καὶ πάλιν εἰς ΓΑΛ. δ: 28, "Ἡμεῖς δὲ ἀδελφοί
καθὼς ὁ Ἰσαὰκ ἐπαγγελίας τέκνα εἴμεθα." Οἱ ἀκό-
λουθοι τοῦ Χριστοῦ, ἀναπτύσσονται ὑπὸ τῆς Ἀβρα-
αμιαίας Διαθήκης, ὑποτυπουμενῆς ὑπὸ τῆς Σάρρας.
Ὑπάρχει θεωρία τις, ἥτις παρατηρουμένη ἐκ Γρα-
φικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀντιγραφικὴ, ὅτι ἡ Καινὴ Δι-
αθήκη τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει ὁ Ἱερεμίας εἰς λα: 31,
34, ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς Διαθήκης τοῦ Νόμου εἰς
τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, καὶ ὅτι ἡ ἐκ-
κλησία ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν Διαθήκην ταύτην. Ὁ
Ἀπ. Παῦλος εἰς Β. ΚΟΡ. γ: 4-12 ἀναιρεῖ τὴν θεωρί-
αν ταύτην. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι "ἔκαμεν
ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ εἴμεθα διάκονοι τῆς Καινῆς Δια-
θήκης," καὶ συγκρίνει τὴν δόξαν τῆς διαθήκης τοῦ
Νόμου, μὲ τὴν δόξαν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ εἰς
τὸ 12 ἐδ. ἀναφέρει ταύτην ὡς "ἐλπίδα" καὶ οὐχὶ
ὡς πραγματικότητα. Εἰς Ρωμ. η: 24 ἀναγινώσκομεν
ὅτι "ἐὰν ἐλπίζωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπομεν διὰ
τῆς ὑπομονῆς περιμένομεν αὐτὸ." Τοῦτο σημαίνει
ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι μέλλου-
σα, καὶ ἡ ἐκκλησία δὲν εἶναι τὸ "σπέρμα αὐτῆς."
Καὶ ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι σπουδαία θεμελειώδης
ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΠΙ ΘΥΣΙΑΣ

Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι ἡ Νέα Διαθήκη

θὰ γράψῃ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο σημαίνει ἀποκατάστασιν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀδὰμ προτοῦ νὰ ἀμαρτήσῃ. Τώρα ὅμως ἡ κλήσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος εἶναι πρὸς θυσίαν, πρὸς καθιέρωσιν τῆς ἐπιγείου ζωῆς, νὰ γείνουν σύμφυτοι τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς ΨΑΛΜ. ν:5, ἀναφέρεται ὡς "συνθήκη ἐπὶ θυσίας." Τὸ νὰ ζῇ τις εὐγενῶς καὶ δικαίως μόνον, δὲν ἀποτελεῖ χριστιανικὴν ζωὴν. Οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ, ἀρνοῦνται ἑαυτοὺς, λαμβάνουν τὸν σταυρὸν τους καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Κύριον. ΜΑΤΘ. ις:24. Οὗτοι "ἀκολουθοῦσι τὸ Ἀρνίον ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ." ΑΠΟΚ. ιδ:1,4. Οὗτοι θὰ λάβωσι τὴν θεῖαν φύσιν καὶ θὰ συμβασιλεύσωσι μετ' Αὐτοῦ. Αὗται εἶναι καθαροὶ ἀλήθειαι ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς ἐμπνέουν εἰς πιστότητα διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ ἔχνη Αὐτοῦ.

ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΑΓΑΠΗ

Ἐν συνόψει ἐξετάσαμεν μερικὰς ἀπὸ τὰς βασικὰς διδασκαλίας "τῆς πίστεως τῆς ἀπαξ παραδοθείσης εἰς τοὺς ἁγίους." Ἐμμένοντες εἰς αὐτὰς, καὶ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ αὐτῶν, θέλομεν κρατήσῃ ἑαυτοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, διότι δι' αὐτῶν ἀποκαλύπτεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς καὶ δι' ὅλον κληρὸν τὸν κόσμον, ἀγάπη ἣτις θὰ καλύψῃ τὴν γῆν διὰ τῆς γνώσεως Αὐτοῦ, ὡς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν θάλασσαν. ΑΒΒΑΚ. β:14.

Καὶ πῶς ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀπαξ παραδοθεῖσαν πίστιν; Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν ὅπως γνωρίσωμεν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς καλὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον, καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπίσης πρέπει νὰ κενώσωμεν ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, καὶ νὰ πληρωθῶμεν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου. Πρέπει νὰ προσπαθῶμεν ὅπως πληροφορούμεθα καὶ συμμορφούμεθα μετὰ τὸ θέλημα τοῦ

Θεοῦ, καὶ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης ἡμῶν ἐπὶ θυσί-
α. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ πρῶτιστος ἄγων ἡμῶν πρέ-
πει νὰ εἶναι εἰς τὰς καρδίας καὶ διανοίας ἡμῶν,
διότι ὁ Σατανᾶς, ὁ κόσμος καὶ ἡ σὰρξ ἡμῶν ἀδια-
κόπως ζητοῦν νὰ μᾶς ἀποσύρῳσιν ἀπὸ τὰς ἐπαγγελ-
σίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ. Ὁ Παῦλος
μᾶς συμβουλεύει ὅπως λάβωμεν " τὴν πανοπλίαν τοῦ
Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντισταθῶμεν ἐν τῇ ἡ-
μέρᾳ τῇ πονηρᾷ," καὶ ἡ πανοπλία εἶναι ἡ ἀλήθεια
ὕπὸ ὅλας αὐτῆς τὰς ἀπόψεις. ΕΦΕΣ. ς:13.

Πρέπει νὰ ὑποστηρίζωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς
σχέσεις ἡμῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν, καὶ εἰς τὸ ἔργον
τῆς μαρτυρίας. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι εἰς ἀπο-
λογίαν μετὰ πραότητος καὶ φόβου πρὸς πάντα τὸν
ζητοῦντα λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Α. ΠΕΤΡΟΥ
γ:15. Πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ κρατῶμεν τὴν ἀλήθει-
αν ἐν ἀγάπῃ, φανερώνοντες τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου,
ὅπερ εἶναι πνεῦμα ὑπομονῆς, ἀντιλήψεως καὶ ἀγα-
θότητος. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φιλονεικῶμεν. Αἱ φι-
λονεικίαι δὲν βοηθοῦν ἄλλους νὰ ἴδουν τὴν ἀλήθει-
αν, οὔτε εἶναι καλὸν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ πάντοτε
τὸ ἀντίθετον.

Γνωρίζομεν ὅτι ὀλίγοι θὰ δεχθῶσιν τὴν ἀλήθει-
αν σήμερον, καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν, γνω-
ρίζοντες ὅτι ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ ἡ γνῶσις τοῦ
Κυρίου θὰ καλύψῃ τὴν γῆν καθὼς τὰ ὕδατα καλύπτου-
σι τὴν θάλασσαν. Εἰς τὴν ἐλπίδα ταύτην χαίρομεν,
καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν πίστιν μὲ ὑπομονὴν, ἀφί-
νοντες τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸν Κύριον. Ἄς χαίρω-
μεν λοιπὸν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν πίστιν τὴν ἅπαξ
παραδοθεῖσαν εἰς τοὺς ἀγίους.

Περὶ προσευχῆς.

"Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε,
κατὰ πάντα εὐχαριστεῖτε."
Α.ΘΕΣΣΑΛ.ε:17,18.

ΕΝ ΑΡΧΗ, ὅποτε ὁ Ἀδὰμ εὗρίσκετο ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Δημιουργὸν του, ἦτο εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἣτις ἐν ταῖς Γραφαῖς παρίσταται ὡς σχέσις διαθήκης πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Λόγος διακηρύττει, ὅτι ὁ Ἀδὰμ παρέβη τὴν ἁγίαν ἐκείνην διαθήκην. ΩΣΗΕ ς:7. Ἐγένετο ἁμαρτωλὸς, τὰ δὲ τέκνα του, γεννηθέντα βραδύτερον, ἐγένοντο ἁμαρτωλὰ μετ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ νόμου τῆς κληρονομικότητος. Ἀντὶ δὲ τὰ τέκνα τοῦ Ἀδὰμ νὰ γεννηθῶσιν εἰς σχέσιν διαθήκης πρὸς τὸν Θεόν, ἐγεννήθησαν ἀπηλλοτριωμένα τῆς πρὸς τὸν Θεόν σχέσεως. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπολιτεύθη πρὸς ὀλίγους τινὰς, οἱ ὁποῖοι ἐξήσκησαν εἰδικὴν πίστιν καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως ἔλθωσιν εἰς ἁρμονίαν πρὸς Αὐτόν.

Ἄβελ, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἀδὰμ ἦτο εἰς ἐκ τούτων. Οὗτος ἐπλησίωσε τὸν Θεόν μεθυσίαν ζώου τινὸς - ἄμνοῦ - καὶ ἐγένετο εὐπρόδεκτος παρ' Αὐτοῦ. Ὁ Ἐνῶχ καὶ ὁ Νῶε ἐπίσης εἰσῆλθον εἰς κατάστασιν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ - κατάστασιν φιλίας - καί τοι καὶ οὗτοι νομικῶς εὗρισκοντο ἔτι ὑπὸ τὴν καταδίκην, τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ ἐπιβληθεῖσαν, διότι ἡ τιμὴ τοῦ Ἀντιλύτρου δὲν εἶχεν ἔτι πληρωθῇ.

Βραδύτερον, ὁ Θεὸς εἰσῆλθεν εἰς σχέσιν διαθή-

κης πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ἕνεκεν τῆς μεγάλης αὐτοῦ πίστεως καὶ ὑπακοῆς, βραδύτερον δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσαάκ, κατόπιν δὲ μετὰ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ Ἰακώβ. Ἐπὶ βραδύτερον δὲ ὁ Θεὸς εἰσήλθεν εἰς σχέσεις πρὸς τὸ σπέρμα τοῦ Ἰακώβ, ὑπὲρ τὴν ἐν Σινᾷ γενομένην Διαθήκην τοῦ Νόμου. Ὁ Κύριος μετήλλαξε τὸ ὄνομα τοῦ ἀπὸ Ἰακώβ εἰς Ἰσραὴλ-ἄρχων μετὰ τοῦ Θεοῦ, -ΓΕΝ. λβ:24-30, ὁλόκληρον δὲ τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἔάν δὲν εἶχον ἁμαρτίας, ἔχοντες τὸ προνόμιον νὰ προσεύχωνται πρὸς Αὐτὸν. Αἱ ἁμαρτίαι ὅμως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, μόνον τυπικῶς ἐξηλείφοντο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ἐὰν αἱμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων δὲν ἦτο δυνατὸν πραγματικῶς νὰ ἀφαιρέσῃ ποτὲ τὴν ἁμαρτίαν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εἶχον τότε μόνον τὴνσχέσιν τῶν δούλων πρὸς τὸν Θεόν.

Οἱ ἐθνικοὶ ἦσαν καθολοκληρίαν ἄνευ Θεοῦ, καὶ δὲν εἶχον τὸ προνόμιον νὰ προσευχηθῶσιν. Ἡδὴ ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Κορνηλίου. Ἐκεῖ ἀναγινώσκομεν, ὅτι οὗτος ἦτο δίκαιος, ἔδιδε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τὸν λαόν, καὶ προσηύχετο πάντοτε. Αἱ προσευχαὶ τοῦ ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνωσιν δεκταί, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀποθάνῃ. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἔφερε τὸν Κρυνήλιον εἰς σχέσιν Διαθήκης πρὸς τὸν Θεόν. Ὅπταν ὅμως αἱ ἐβδομήκοντα συμβολικαὶ ἐβδομάδες τῆς Ἰουδαϊκῆς εὐνοίας συνεπληρώθησαν, τότε ἦλθε καὶ ὁ ὠρισμένος καιρὸς, ὅπως τὸ Εὐαγγέλιον ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς. Ὁ Θεὸς τότε ἦτο ἔτοιμος νὰ δεχθῇ αὐτὸν, ἐξαποστείλας ἄγγελον πρὸς αὐτὸν, ὅστις παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐξῆς ἄγγελμα παρὰ τοῦ Κυρίου, "Κορνήλιε, αἱ προσευχαὶ σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ." ΠΡΑΞ. ι:4. Αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ ἐλεημοσύναι τοῦ Κορνηλίου ἀνῆλθον ὡς "θυμίαμα" ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Δὲν ἀπεδέχθη ὁ Θεὸς προηγουμένως τὰς προσφο-
 ρὰς ταύτας; Οὐχί. Αὗται παρετηροῦντο παρὰ τοῦ
 Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐγένοντο δεκταί. Ὁ τρόπος τῆς ἐκ-
 μέρους τοῦ Θεοῦ ἀποδοχῆς, -ἐκτὸς κατὰ περιωρισ-
 μένον τινα τρόπον ἢ τυπικὸν τρόπον πρὸ τοῦ Εὐαγ-
 γελικοῦ Αἰῶνος, - γίνεται δι' ὠρισμένων τινῶν τρό-
 πων, τοὺς ὁποίους Αὐτὸς ὑπέδειξεν -διὰ τοῦ Παρα-
 κλήτου κατὰ τὸν Αἰῶνα τοῦτον, καὶ διὰ Μεσίτου
 κατὰ τὸν ἐπόμενον Αἰῶνα. "Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς
 τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ," ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς. Ἀκό-
 μῃ δὲ καλοῖσθαι ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἔφθασεν, ὁ
 Κορνήλιος δὲν ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ, ἐὰν μὴ ὁ Θε-
 ὸς δὲν ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτὸν λόγον, διὰ τοῦ ὁ-
 ποίου νὰ γνωρίσῃ πῶς νὰ προβῇ.

Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑ

Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπεν εἰς τὸν Κορνήλι-
 ον, "Πέμψον ἄνδρας εἰς Ἰόππην, καὶ προσκάλεσον
 Σίμωνα τινὰ, καλούμενον Πέτρον, οὗτος θέλει σοὶ
 εἶπῃ λόγους, διὰ τῶν ὁποίων σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκος
 σου θέλετε σωθῇ." ΠΡΑΞ. ια: 13, 14. Οἱ λόγοι
 ἐκεῖνοι ἦσαν ἀναγκαῖοι διὰ τὴν διάσωσιν αὐτοῦ, -
 διὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς σχέσιν διαθήκης με-
 τὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κορνήλιος ὑπακούσας ἔστειλε καὶ
 προσεκάλεσε τὸν Σίμωνα Πέτρον, ὅστις ἔδωκεν εἰς
 αὐτὸν τὰς ἀναγκαῖας ὁδηγίας, ὅπως πλησιάσῃ τὸν
 Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐὰν δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν προσέλ-
 θωμεν εἰς τὸν Πατέρα διὰ τοῦ Χριστοῦ, αἱ προσευ-
 χαὶ ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ γίνωσι περισσότερον εὐ-
 πρόσδεκτοι, παρ' ὅσον ἦσαν τοῦ Κορνήλιου.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὸν
 Κορνήλιον, ἦτο ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν μεγάλην
 τινὰ περὶ Ἀμαρτίας Προσφορὰν, ὅτι "ὁ Ἰησοῦς ἐ-
 γεύθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου" καὶ ὅτι ἤδη,
 ἀντὶ νὰ πολιτευῇται πρὸς τὸν κόσμον, ὁ Θεὸς ἐξα-
 γεί ἐξ αὐτοῦ "μικρὸν τι ποίμνιον" ὅπως γίνωσι
 συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν εὐλογίαν

τοῦ κόσμου. Ὅποταν ὁ Κορνήλιος ἤκουσε τὴν καλὴν ἀγγελίαν, ἐπίστευσεν ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς καρδίας, ὁμοίως δὲ καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ. Ἀναμφιβόλως εἶχεν ἀκούσῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ πρότερον, ἀλλ' ἤδη κατενόει τὸ ζήτημα καλῶς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἡ καρδία του εὗρσκετο εἰς καλὴν κατάστασιν, προσήγχετο δὲ καὶ ἐνήστευεν. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ τότε δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτος παρὰ Θεοῦ, εἰμὴ διὰ Ἰησοῦ. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ τὸν Χριστὸν ὡς Παράκλητον αὐτοῦ.

ΠΩΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ
ΗΜΩΝ.

Ἄλλὰ τί σημαίνει τὸ νὰ ἔχωμεν τὸν Ἰησοῦν ὡς Παράκλητον ἡμῶν; Σημαίνει ὅτι, πρῶτον πρέπει νὰ ἀποδεχθῶμεν Αὐτὸν ὡς τὸ ἡμέτερον Ἀντίλυτρον ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς λέγει ἡμῖν, ὅτι, "Ἐὰν τις θέλει νὰ γίνῃ μαθητῆς μου, ἅς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν, ἅς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἅς με ἀκολουθήσῃ." Διὰ τῆς ἀπλῆς μόνον πίστεως ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν, καὶ ὅτι ἦτο ἅγιος, κ.λ.π. οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ μαθητῆς Αὐτοῦ. "Καὶ τὰ δαιμόνια ἐπίσης πιστεύουσι καὶ φρίττουσιν." Ἡ δικαίωσις ὅμως πρὸς ζωὴν ἔρχεται ὅταν δεχθῶμεν τὸν Κύριον ἐπὶ τοῖς ὅροις Αὐτοῦ. Τότε γίνεται ὁ Παράκλητος ἡμῶν.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμένῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν προσευχὴν αὐτοῦ, εἰὰν δὲν γείνῃ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ διὰ τελείας ἀφιερώσεως. Ὅστις δὲ ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα δι' Αὐτοῦ, ὁ τοιοῦτος δὲν θέλει ἐκβληθῇ ἔξω. ΙΩΑΝΝ. 6, 37. Ἐνταῦθα ὑπάρχει μία ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος τούτου, διὰ τὴν τάξιν τῶν ἀνηλίκων, τῶν παιδίων δηλ. ἐκείνων ἀτινα δὲν ἔχουσιν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν ὠριμον ἡλικίαν διὰ νὰ ἔχωσιν εὐθύνην καὶ νὰ κατανοῶσιν τὰ ζητήματα ταῦτα, ἐκείνου τοῦ τέκνου ἢ τῶν τέκνων, τῶν ὁ-

ποίων οἱ γονεῖς εἶναι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἡλικία τῆς εὐθύνης ποικίλλει -εἰς τινες πιθανὸν νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ δωδέκατον μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, εἰς ἄλλους δὲ ἡ ἡλικία αὕτη προχωρεῖ καὶ περαιτέρω. Ὅστις ὅμως ἀφικθῇ εἰς τὸ σημεῖον τῆς τελείας κατανοήσεως καὶ εὐθύνης, καὶ δὲν ἀφιερεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸν Κύριον, ὁ τοιοῦτος χάνει τὸ προνόμιον τῆς προσευχῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει λοιπὸν ἀνηλίκου τινος παιδίου, τοῦ ὁποίου ὁ ἕτερος τῶν γονέων εἶναι ἀφιερωμένος, τὸ παιδίον τοῦτο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποβλέπῃ ὅπως λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὰς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὰς αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος οὐδένα ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ κλίνη τὸ γόνυ αὐτοῦ. Καὶ οἱ ἄγριοι ἐπίσης πράττουσιν οὕτως, ἀλλ' αἱ προσευχαὶ αὐτῶν δὲν ἀνέρχονται πρὸς τὸν Θεόν. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τινα καιρὸν ἀπετέλουν ἐξαίρεσιν, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς προσευχὰς αὐτῶν, ἀλλ' οὗτοι ἦσαν τυπικὸς λαὸς. Ἐν τούτοις τὸ σύστημα ἐκεῖνο ἦτο πρόσκαιρον καὶ παρῆλθεν. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ οὗτοι θὰ ἔχωσι πάλιν τὸ προνόμιον τῆς προσευχῆς διὰ μέσου τοῦ μεγάλου Μεσίτου, ἅπας δὲ ὁ κόσμος θέλει συνενωθῇ μετ' αὐτῶν εἰς τὸ προνόμιον τοῦτο. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν θὰ εἶναι Παράκλητος διὰ τὸν κόσμον, διότι ἡ διὰταξις αὕτη εἶναι μόνον διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ παρόντος καιροῦ.

Ἡ ΖΩΗ ΗΜΩΝ ΔΕΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἡ προσευχὴ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ φυσικὴ στάσις τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς πρὸς τὸν Παντοκράτορα. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι κατέχονται ὑπὸ τινος δι-αθέσεως πρὸς προσευχὴν. Οἱ φόβοι αὐτῶν, αἱ ἐλπίδες αὐτῶν, πάντα ταῦτα προτρέπουσιν αὐτοὺς ὅπως ἐπικαλῶνται μεγάλην τινα δύναμιν, ἀνωτέραν τῆς ἰδίας αὐτῶν τοιαύτης. Ὁ λαὸς ὅμως τοῦ Θεοῦ, ὅστις

γνωρίζει περὶ τῆς σοφίας Αὐτοῦ, Δυναμὴς καὶ Ἀγάπης, καὶ ὅστις ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς ὁρους τῆς εὐπροσδέκτου προσευχῆς, εἶναι οἱ μόνοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι μεγάλη εὐλογία εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις πρόσδοον πρὸς τὸν Θεόν, πρόσδοον ἐνώπιον τῆς Παρουσίας Αὐτοῦ, — τὸ νὰ τυγχάνῃ ἀκροάσεως ἐκ μέρους τοῦ Παντοκράτορος, Κυβερνήτου τοῦ Σύμπαντος.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ νὰ τύχη τις ἀκροάσεως ἐκ μέρους τῶν αυτοκρατόρων καὶ βασιλέων τῆς γῆς εἶναι πολὺ δύσκολον πρᾶγμα, καὶ ὅτι δὲν εἶναι εὐκολον ἐπίσης τὸ νὰ λάβῃ τις συνέντευξιν μετ' ἀνθρώπων ἐξεχόντων. Ἐν τούτοις, ὁ Μέγας Θεός, ἔλαβε πρόνοιαν, ὅπως ὁ λαὸς Αὐτοῦ προσέρχεται εἰς Αὐτὸν, καὶ καθιστᾷ γνωστὰ πρὸς Αὐτὸν τὰ αἰτήματά του.

Ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλὸς δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Θεόν. Ἡ Θεία ὅμως Σοφία διηυθέτησε τὸ πρᾶγμα κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ δύναται νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ, καὶ τότε νὰ δύναται νὰ προσέλθῃ πρὸς Αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐπικοινωνίας. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον τυπικὰς τινὰς θυσίας, τυπικὴν τινὰ ἡμέραν τοῦ Ἐξιλασμοῦ, καὶ τυπικὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Ἡ συγχώρησις ὅμως τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς ἀξίας τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πραγματικὴ, καὶ φέρει ἡμᾶς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐν τῇ ὁποίᾳ γενόμεθα δεκτοὶ παρὰ τῷ Πατρὶ, ὅστις εὐχαριστεῖται, ὅπως τὰ τέκνα Αὐτοῦ προσέρχωνται πρὸς Αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς. Ἡμεῖς δὲ ἔχομεν τὸ εὐχάριστον προνόμιον, ὅπως προσφέρωμεν εἰς Αὐτὸν λατρείαν καὶ δοξολογίαν, τὰ σέβη τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνωμεν τὴν διαφορὰν μεταξὺ λατρείας καὶ προσευχῆς. Λατρεία εἶναι τὸ

νὰ κύπτωμεν ἐνώπιον Αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν Μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ, ὅπερ εἶναι πράξις εὐλαβείας καὶ ἀφοσιώσεως. Προσευχὴ ὅμως εἶναι ἡ προσφορὰ, ἡ αἵτησις αἰτιήματός τινος. Ὃταν λοιπὸν ὁ Λαὸς Του ἐνθαρρύνεται διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, ὅπως προσέρχεται πρὸς Αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς, τοῦτο γίνεται, ὅπως προτοῦ ἀκόμη προσέλθωσιν εἰς τὴν προσευχὴν, γνωρίζωσιν ποῖον πρᾶγμα εἶναι εὐ-ἀρεστον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα ζητήσωσιν. Ἐχομεν δὲ τύπον, ὑπόδειγμα τι προσευχῆς, καταλλήλου προσευχῆς, εἰς τὴν προσευχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ εὐλογία, τὴν ὁποίαν ὑπὲρ πάν ἄλλο δέον νὰ ἀναζητῶμεν. Τὸ Πνεῦμα τοῦτο τοῦ Θεοῦ, δυνατὸν νὰ κατέχεται εἰς μεγαλείτερον ἢ εἰς μικρότερον μέτρον. Εἰς ἡμᾶς δίδεται μέτρον τι Πνεύματος, ὅποταν γενόμεθα δεκτοὶ ὡς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φλὸξ δὲ ἐκείνη τῆς ἀγάπης, ἡ οὕτως ἀρχίσασα ἐν ἡμῖν, δέον νὰ γίνῃ καταναλίσκουσα δυνάμεις ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν. Ἡ δυνάμεις αὕτη δέον νὰ κατακαύσῃ πᾶν τὸ πρὸς τὸν Θεὸν ἐναντιούμενον, ἵνα ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι καλὸν καὶ λαμπρὸν φῶς. Καθόσον δὲ θὰ ἀναγνώρίζωμεν ὅτι ἐλλειπούμεθα ὡς πρὸς τὸ Πνεῦμα τῆς Δικαιοσύνης, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ γινώμεθα περισσότερον ἐνοχλητικοὶ εἰς τὴν προσευχὴν. Ὅστις ἀναγνωρίζει τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ γνωρίζει τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγκαιοῦσαν αὐτῷ προμήθειαν, ἅς μεταβῇ εἰς τὸν Θρόνον τῆς Οὐρανίου Χάριτος. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσωμεν τὰ καθήκοντα καὶ τὰς εὐθύνas τῆς ζωῆς, μόνον ἀπλῶς ἵνα ἐξοδεύωμεν πολὺν χρόνον καθ' ἐκάστην ἡμέραν γονυκλινεῖς, ἀσκητεῦοντες, ἀλλὰ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀκατάπαυστος προσευχή.

Ἀφ' οὗ χρόνου ἐγενόμεθα τέκνα τοῦ Κυρίου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνιζώμεθα, ὅπως ἔτι μᾶλλον ἀποκτήσωμεν τὸν Χριστοειδῆ χαρακτῆρα, καὶ νὰ προσευχώμε-

θα ἀκαταπαύστως καὶ νὰ μὴ ἀποκάμωμεν." Ἐπρεπε δὲ νὰ ζητῶμεν ἔτι μᾶλλον περισσότερον ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὰς συνθήκας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν διὰ τοῦ Πνεύματος πλήρωσιν ἡμῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τῆς λέξεως, ἔπρεπε νὰ προσευχώμεθα ἀκαταπαύστως, ἐξακολουθοῦντες νὰ παρουσιάζωμεν τὰ αἰτήματα ἡμῶν, μέχρις ὅτου θὰ ἐλαμβάνωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθυμοῦμεν. Δὲν θὰ λάβωμεν ὅμως τὸ πλήρωμα τῶν ἐπεθυμιῶν ἡμῶν, ἐὰν δὲν μεταλλάγωμεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ζωὴν, εἰς τὴν τελειότητα τῆς νέας φύσεως, εἰς τὴν ἀνάστασιν. Τότε δὲν θὰ προσευχώμεθα πλέον. Τότε θὰ εἴμεθα τελείως ἱκανοποιημένοι. Τότε ἡ προσευχὴ θέλει καταποθῆ ὑπὸ τῆς δοξολογίας.

Ἡ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.

Διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡμῖν διδαχθεῖσης, πρῶτον ἀποδίδομεν τιμὴν εἰς τὸν Θεόν, ἀναγνωρίζοντες Αὐτὸν ὡς Πατέρα ἡμῶν, ἀναγνωρίζοντες τὸ μεγαλεῖον Αὐτοῦ, καὶ ἐκφράζοντες τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν ὅπως ἀγιασθῇ τὸ Ὄνομα Αὐτοῦ. Ἐνθυμούμεθα τὴν ἐπαγγελθεῖσαν Βασιλείαν, καὶ ἐκθέτομεν πρὸς Αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας ἡμῶν, ὅπως ἡ Βασιλεῖα ἐκεῖνη ἔλθῃ. Προσευχόμεθα ὅπως τὸ θέλημα Αὐτοῦ γείνη τελείως ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπερ σημαίνει, ὅτι παρεδώσαμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν θέλησιν, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦμεν ὅπως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γείνη τελείως εἰς τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα.

Ἐν τῇ προσευχῇ ταύτῃ γίνεται συνοπτικὴ τις μνεῖα τῶν ἐπιουσίῶν ἡμῶν προσκαίρων ἀναγκῶν. "Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον" ὅπερ δὲν εἶναι συμφωνία, ὅτι θὰ παρέχῃ ἡμῖν

καρποὺς καὶ λαχανικὰ καὶ διάφορα ἐδέσματα.κ.λ.π, ἀλλ' ἀπλῶς τὰς ἡμερησίας ἡμῶν ἀνάγκας. Οὐδὲν περισσότερον ζητοῦμεν -οὐδὲν περισσότερον ἐπιθυμοῦμεν. Κατόπιν προσευχόμεθα, ὅπως αἱ παραβάσεις ἡμῶν συγχωρεθῶσιν, ΚΑΘΩΣ ΗΜΕΙΣ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Τέλος δὲ γίνεται αἴτησις διὰ τὴν προστασίαν ἡμῶν ἐκ τῶν πονηρῶν ἐπιρροῶν. Τοῦτο δὲ ἐκφράζει τὴν ἐκτίμησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὑπάρχουσι πειρασμοὶ ἐκ μέρους ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων ἐρχόμεθα εἰς συνάφειαν, καὶ ἐκ τῶν δυνάμεων τοῦ πονηροῦ -τῶν δυνάμεων τοῦ ἀέρος- καὶ ἐκ τῆς ἰδίας ἡμῶν σαρκὸς, καὶ ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην τῆς θείας βοήθειας. Ἐν τούτοις τὰ αἰτήματα τῆς προσευχῆς ταύτης, εἶναι λίαν βραχέα.

Η ΑΡΜΟΖΟΥΣΑ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Φαίνεται ὅτι πολλοὶ ἔχουσιν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν περὶ προσευχῆς. Ακούομεν τινὰς, οἵτινες προσπαθοῦσιν νὰ εἰπῶσιν εἰς τὸν Κύριον πράγματα, τὰ ὅποια αὐτοὶ γνωρίζει καλλίτερον παρ' ὅσον αὐτοὶ γνωρίζουσιν. Εἶναι λίαν ἀπρεπὲς παρ' ἄγμα πάντοτε, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνουσίας ἡμῶν, νὰ εἰπῶμεν εἰς τι πρόσωπον, καλῶς πεπαιδευμένον, περισσότερον ἢ ὅσον ἡμεῖς εἴμεθα πεπαιδευμένοι, κατὰ τι τὸ ὅποιον αὐτοὺς γνωρίζει καλλίτερον ἡμῶν. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀπόστολοι οὐδέποτε ἀνέλαβον νὰ δώσωσιν ὁδηγίας τινὰς εἰς τὸν Πατέρα ἀναφορικῶς πρὸς τὸ σχέδιον αὐτοῦ, καθόσον γνωρίζομεν. Ὅπόταν δὲ τις ἐπιχειρῇ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Κύριον ὁδηγίας, ὁ τοιοῦτος δὲν ἐξαπατᾷ οὔτε τὸν Κύριον οὔτε τοὺς ἄλλους τοὺς ἀκούοντας, διότι ὁ αὗτος γνωρίζει καὶ οὗτοι γνωρίζουσιν ὅτι ὁ τοιοῦτος δὲν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἄλλοτε ἀνεφέραμεν εἰδοποιήσιν τινα εἰς τινα ἡμερῶν τῆς Βοστώνης, καταχωρηθεῖσαν, ὅτι ὁ "Αἰδέσ.Τᾶδε, ἀπήγγειλε τὴν πλέον ὥραι-

οτέραν προσευχήν, ἥτις ποτε ἀπηγγέλθη ἐνώπιον ἀκροατηρίου τῆς Βοστώνης."

Ἀναμφιβόλως ἐὰν ἐγνωρίζωμεν ὀρθῶς τὶ εἶναι προσευχή -κατὰ τὴν Γραφικὴν ἔκφρασιν- τότε αἱ προσευχαὶ ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ πρέπει νὰ εἶναι λίαν βραχεῖαι. Αἱ Γραφαὶ εἶναι τὸ μόνον κριτήριον, ὁ μόνος ὁδηγός. Αὐταὶ οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀναφέρουσιν εἰς ἡμᾶς, ὅτι δῆθεν οἱ ἅγιοι τοῦ Κυρίου προσέφερον μακρᾶς προσευχᾶς ἐνώπιδν τοῦ κοινοῦ. Τὸ νὰ προσεύχηται τις ἐπίσης εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν, θὰ ἦτο ἀνωφελές, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολ. Παῦλος, ἐὰν δὲν εὕρισκετὶ τις παρὼν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προσευχήν, ἐὰν δὲ τις προσεύχεται κατὰ ἀσυνάρτητον τινὰ τρόπον, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων, ἡ προσευχή δυνατὸν, ἢ μᾶλλον θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν προσέφερετο εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν.

" Πῶς θὰ εἶπη τις τὸ Ἀμήν, διὰ τὴν σὴν προσευχήν-εὐχαριστίαν- ἀφοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὺ λέγεις, ἐκεῖνος δὲν τὸ κατανοῇ;"

A.KOPINΘ. ιδ:16.

Ἐνῷ δὲ τοῦτο δεικνύει ὅτι ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τοὺς ἀκροατὰς μας, ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ προσευχώμεθα πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ νὰ στρέψωμεν πάσας ἡμῶν τὰς σκέψεις πρὸς τὸν Θεόν, ἐκτιμῶντες τὴν ἀγαθότητα Αὐτοῦ, τὴν Σοφίαν Αὐτοῦ, τὴν Ἀγάπην καὶ τὸ ἔλεος. Ἐγκαταλείποντες δὲ πᾶσαν σκέψιν ὅπως δ ι δ ἁ ξ ω μ ε ν τὸν λαόν, καθ' ὃν χρόνον προσευχύμεθα, πρέπει νὰ ζητῶμεν νὰ διευθύνωμεν πάσας καὶ πάντας κατ' εὐλαβὴν τινα τρόπον πρὸς τὸν Θρόνον τῆς Οὐρανόυ Χάριτος, διὰ τῆς σκέψεως, ἵνα καὶ αὐτοὶ ταπεινώσωσιν ἑαυτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συχνάκις προσπαθοῦσιν οἱ Χριστιανοὶ νὰ πράξωσιν διὰ τῆς προσευχῆς, ἅς τὸ

πράττωσιν διὰ τοῦ κηρύγματος. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου, ὁ Θεὸς δὲν εὐηρε-
στήθη νὰ σώσῃ διὰ τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ διὰ τοῦ κηρύγματος τοὺς πιστεύοντας. ΡΩΜ. 1:14, Α.ΚΟΡ. α:21. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει κατ' ἀνάγκην ὅτι θὰ γείνη διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνει ἐπίσης καὶ τὴν ἰδιωτικὴν, ἀτομικὴν διακήρυξιν τῆς ἀληθείας, καθὼς καὶ τὴν διακήρυξιν ταύτης διὰ τῶν ἐντύπων σελίδων.

Ἐνῷ λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ὁμιλοῦμεν περὶ δημοσίου προσευχῆς, καὶ ὅπόσον ὠφέλιμος εἶναι ἡ σύντομος προσευχή, καὶ περὶ τῶν παραδειγμάτων τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς περιεχομένων, δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐντυπώσωμεν τὴν σκέψιν, ὅτι πρέπει νὰ περικύβωμεν καὶ τὴν κατ' ἰδίαν λατρείαν καὶ προσευχὴν ἡμῶν. Ἐκεῖνος ὅστις ἦτο τέλειος, ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς παράδειγμα ἰδιωτικῆς προσευχῆς. Ὁ Κύριος ἡμῶν συχνάκις προσηύχετο ὅλην τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἡμεῖς υποθέτομεν, ὅτι ἡ πλειονότης ἐξ ἡμῶν θὰ ἦτο καλλίτερον ἐὰν δὲν ἔπραττεν οὕτως, διότι θὰ καθιστάμεθα ἀκόμῃ ἀσθενέστεροι τὴν ἐπιούσαν, ὅπως ἐκτελέσωμεν τὴν ὑπηρεσίαν ἡμῶν. Ἐν τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τῇ ἀδυναμίᾳ ἡμῶν, πιθανὸν νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲν θὰ εἴχωμεν οὐδὲν διὰ νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν Κύριον, ὥστε νὰ σταθῶμεν ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενοι, ἐκτὸς ἐὰν ἡθέλωμεν ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια.

Ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν εἶπεν, "Ὅταν προσεύχησθε, μὴ βαττολογήσητε" "ἡξεύρει ὁ Πατήρ σας, τί-
νιν ἔχετε χρεῖαν, πρὶν σεῖς ζητήσητε παρ' αὐτοῦ." MATΘ. 6:7,8. Μᾶλλον δεόν νὰ ζητῶμεν ὅπως διορθώσωμεν τὴν κατάστασιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ δεχθῶμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον Οὗτος βλέπει κατάλληλον ἵνα μᾶς ἐξαποστείλῃ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ ἐξαγάγωμεν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἡ πρό-
νοια τοῦ Κυρίου ἀποστέλλει ἡμῖν.

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν, ἀνακεφαλαιοῦντες τὸ ζήτημα, τὰ δημόσια ἡμῶν αἰτήματα δεόν νὰ διαμορφωῦνται συμφώνως πρὸς τὸ ὑπόδειγμα τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἡμῶν ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, -μία δηλ. συνοπτικὴ ἔκφρασις τῆς ἐνθέρμου ἡμῶν ἐπιθυμίας ὅπως ἔλθῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀναγνώρισις τῆς ἁμαρτίας, αἵτησις πρὸς θεῖαν συγχώρησιν καὶ βοήθειαν, καὶ προνόμιον περὶ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, καὶ ἀπόδοσις λατρείας καὶ δοξολογίας πρὸς Αὐτόν.

Ἐν τούτοις ὅμως, εἶναι λίαν κατάλληλον, ὅπως ἐνθυμούμεθα ἀλλήλους εἰς τὸν Θρόνον τῆς Χάριτος κατ' ἰδίαν, καὶ κατὰ γενικὸν τρόπον δημοσίως. Ἡ διδασκαλία ὅμως τῶν Γραφῶν προφανῶς εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν νὰ χρησιμοποιῶμεν τὴν προσευχὴν ὡς μέσον ἵνα ἀποκτήσωμεν ἐπιγελοὺς εὐνοίας, ἢ νὰ εἰπώμεν εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ γείνῃ, ἢ διὰ νὰ ἀκουσθῶμεν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ ῥετῶμεν τὰ πνευματικὰ, δηλ. ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθημεν νὰ προσευχώμεθα. ΣΚΟΠ. ΙΑΝ. 15 1916

" Καὶ πάντα ὅσα ἂν ζητήσητε
ἐν τῇ προσευχῇ, ἔχοντες πί-
στιν, θέλετε λάβει."

ΜΑΤΘ. κα:22.

---ooo---

" Ἐὰν ζητῶμεν κατὰ τὸ θέλημα
αὐτοῦ, ἀκούει ἡμᾶς."

Α.ΙΩΑΝΝ.ε:14.

---ooo---